

សេចក្តីពិតសម្រាប់គ្រប់ពេលវេលា

Truth For All Time

ចនខាលវីន (John Calvin)

អនុសាសន៍៖ បណ្ឌិតវាយឯងយ៉ុង (White Young Jeon)

អ្នកបកប្រែ៖ អ៊ុន កក្កដា(Kakada Un)

CRFI

ការអ្នកថា

សរសើរព្រះអម្ចាស់!ចំពោះការបង្ហាញបេសកកម្មដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះក្នុង
ប្រទេសកម្ពុជាសម្រាប់សិរីល្អរបស់ទ្រង់។យើងទទួលបានសៀវភៅដ៏មានតម្លៃរបស់
ចន្ទខាលវីនដែលជា“សេចក្តីពិតគ្រប់ពេលវេលា”សំរាប់ព្រះវិហារកម្ពុជា។កូន
សៀវភៅនេះត្រូវបានបកប្រែជាភាសាអង់គ្លេសចេញពីភាសាបារាំងហើយនៅឆ្នាំ
២០២១ត្រូវបានបកប្រែជាភាសាខ្មែរដោយលោកអ៊ុនដែលត្រូវបានផ្តល់ជូននូវការ
លះបង់ជាច្រើនក្នុងពេលមានបញ្ហាCovid19ខ្ញុំសូមកោតសរសើរគាត់ចំពោះការ
គោរពប្រតិបត្តិដ៏ភាពចុះចូលរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់គ្រីស្ទានកម្ពុជា។
មាតិកាទាំងនេះបង្ហាញពីប្រធានបទសំខាន់ៗសម្រាប់ការបង្កើតគ្រីស្ទបរិស័ទដែល
បានកែទម្រង់យ៉ាងខ្លាំងលើសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។
បន្ទាប់ពីសៀវភៅគោលលទ្ធិជាច្រើនត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយដោយអ្នកសិក្សានានា
ជាច្រើនយើងនឹងដឹងអំពីការធានានៃគោលលទ្ធិពិតអំពីមុខវិជ្ជាចំនួន៥ដែលលោក
ខាលវីនបានលើកឡើងគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ។

ខ្ញុំរំពឹងថាក្រុមជំនុំកម្ពុជាដូចជាវិស័យខាងវិញ្ញាណដំបូងនឹងទទួលបានអត្ថ
ប្រយោជន៍ជាច្រើនដើម្បីធំឡើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ខ្ញុំអធិស្ឋានថាកូនសៀវភៅនេះជួយ
ឲ្យស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទនិងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដល់អ្នកអាន។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

ថ្ងៃទី ២៥ ខែមេសាឆ្នាំ ២០២១

វេជ្ជបណ្ឌិតវ៉ាយយ៉ង់យ៉ុន ប្រធានវិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់ជំនឿកម្ពុជា។

សម្គាល់: សេចក្តីពិតគ្រប់ពេលវេលាត្រូវបានសរសេរដោយចន្ទឈរីននៅ
អាយុ ២៩ ឆ្នាំ (១៩៣៦-១៩៣៧) ជាការសង្ខេបនៃសេចក្តីជំនឿគ្រីស្ទ
សាសនាជាភាសាបារាំង។ លោកស្ទួតអូលីត Stuart Olyott បានបកប្រែ
សៀវភៅនេះជាភាសាអង់គ្លេសនៅឆ្នាំ ១៩៩៨ ។

ភាពលំដាប់លំដោយ

ជំពូកទី I : ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់និងស្គាល់ខ្លួនឯង

1. មនុស្សទាំងអស់រស់នៅតាមរបៀបដែលពួកគេអាចស្គាល់ព្រះ / 8
2. ភាពខុសគ្នារវាងសាសនាពិតនិងសាសនាមិនពិត / 8
3. អ្វីដែលយើងនឹងត្រូវដឹងអំពីព្រះ / 10
4. អ្វីដែលយើងត្រូវដឹងអំពីមនុស្ស / 12
5. ឆន្ទៈដោយសេរី / 14
6. អំពើបាបនិងសេចក្តីស្លាប់ / 14
7. វិធីដែលនាំយើងទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះនិងជីវិត / 15

ជំពូក II : ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់

1. ក្រឹត្យវិន័យទាំងដប់ប្រការ / 17
2. ការសង្ខេបបញ្ញត្តិ / 26
3. តើមានអ្វីផ្សេងក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យមកចំពោះយើង / 26
4. ក្រឹត្យវិន័យគឺជាជំហានមួយក្នុងការមករកព្រះគ្រីស្ទ / 28

ជំពូកទី III : សេចក្តីជំនឿ

1. យើងកាន់ព្រះគ្រីស្ទដោយជំនឿ / 30

2. ការជ្រើសរើសនិងការកំណត់ទុកជាមុន / 30
3. តើជំនឿពិតគឺជាអ្វី? / 33
4. ជំនឿគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ / 35
5. យើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយជំនឿ / 36
6. យើងត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយសារជំនឿដើម្បីអោយយើងគោរពតាមបញ្ញត្តិព្រះ / 37
7. ការប្រែចិត្តនិងការកើតជាថ្មី / 38
8. ទំនងរវាងភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តល្អនិងសេចក្តីជំនឿ / 40
9. គោលជំនឿ / 41
10. តើសេចក្តីសង្ឃឹមជាអ្វី / 52

ជំពូកទី IV: ការអធិស្ឋាន

1. ភាពចាំបាច់នៃការអធិស្ឋាន / 54
2. អត្ថន័យនៃការអធិស្ឋាន / 55
3. ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់ / 57
4. ការពារក្នុងការអធិស្ឋាន / 65

ជំពូកទី V: ការប្រសិទ្ធិពរជ័យ

1. ភាពចាំបាច់នៃការប្រសិទ្ធិពរជ័យ / 67

2. តើប្រសិទ្ធិពរជាអ្វី? / 68

3. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក / 68

4. ពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ / 69

ជំពូកទី VI: បទបញ្ជានៅក្នុងព្រះវិហារនិងរដ្ឋាភិបាល

1. គ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារនិងសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ / 73

2. ទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស / 75

3. ការប្រាស្រ័យទាក់ទង / 75

4. អ្នកគ្រប់គ្រងពលរដ្ឋ / 76

ជំពូកទី ៖

ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់និងស្គាល់ខ្លួនឯង

១ មនុស្សទាំងអស់រស់នៅតាមរបៀបដែលពួកគេអាចស្គាល់ព្រះ

អ្នកដឹងថាអ្នកមិនអាចរកឃើញនរណាម្នាក់ណានៅកន្លែងណាទោះជា មនុស្សគ្មានភេទឬជាមនុស្សព្រៃដែលគ្មានគំនិត គ្មានសាសនា។ នេះក៏ព្រោះតែ យើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីស្គាល់ភាពរុងរឿងរបស់ព្រះដែលបង្កើត យើងហើយដោយដឹងអំពីការត្រូវគិតអោយខ្ពស់ជាងអ្វីទាំងអស់។ យើងត្រូវគោរព ដោយភាពរីករាយសេចក្តីស្រឡាញ់និងចុះចូលចំពោះព្រះ។

ឥឡូវនេះជីវិតអស់កល្បនិងអមតៈអាចរកឃើញនៅក្នុងតែព្រះជាម្ចាស់។ ដូច្នេះវាធ្វើ តាមថាការយកចិត្តទុកដាក់និងការយកចិត្តទុកដាក់ចម្បងនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងគួរ តែស្វែងរកព្រះ។ យើងគួរទន្ទឹងរង់ចាំគាត់ដោយក្តីស្រឡាញ់អស់ពីចិត្តហើយមិន ស្វែងរកការសម្រាកនិងសេចក្តីសុសាន្តនៅក្នុងទ្រង់។

២ ភាពខុសគ្នារវាងសាសនាពិតនិងសាសនាមិនពិត

វាជាទូទៅត្រូវបានគេយល់ស្របថាដើម្បីរស់នៅក្នុងសាសនាគឺរស់នៅក្នុង ភាពវេទនាពិតហើយមិនស្ថិតក្នុងផ្លូវដែលប្រសើរជាងសត្វព្រៃ។ ការធ្វើបែបនេះគ្មាន នរណាម្នាក់នឹងត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាការព្រងើយកន្តើយទាំងស្រុងចំពោះ សាសនាផ្ទាល់ខ្លួននិងចំណេះដឹងអំពីព្រះនោះទេ។ ប៉ុន្តែមានភាពខុសគ្នាជាច្រើននៅ ក្នុងទម្រង់ដែលអាចមើលឃើញដែលសាសនាកើតឡើង។ នេះក៏ព្រោះតែមនុស្ស

ភាគច្រើនមិនបានទទួលឥទ្ធិពលពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះទេ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយពួកគេស្ម័គ្រចិត្តឬអត់ពួកគេមិនអាចគេចចេញពីគំនិតដែលថាមានព្រះដ៏ភាពដែលអំណាចរបស់ពួកគេអាចទប់ពួកគេបាន។ គំនិតនេះបន្តវិលត្រលប់មកក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេវិញ។ ដោយការគិតអំពីអំណាចដ៏អស្ចារ្យបែបនេះតាមរបៀបមួយឬផ្សេងទៀតពួកគេគោរព។ នេះគឺដើម្បីចៀសវាងកុំអោយមានការមើលងាយខ្លាំងពេកព្រោះខ្លាចគេធ្វើបាបគេ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយការរស់នៅតាមរបៀបមិនស្មោះត្រង់និងបដិសេធភាពស្មោះត្រង់ទាំងអស់ពួកគេបង្ហាញពីការខ្វះការយកចិត្តទុកដាក់ជាក់ស្តែងតាមរបៀបដែលពួកគេមិនគោរពការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។ លើសពីនេះទៅទៀតដោយសារតែការប៉ាន់ប្រមាណរបស់ពួកគេអំពីព្រះ គេត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយភាពនោតល្ងង់និងការគិតពិចារណាអំពីគំនិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ ហើយមិនមែនដោយមហិទ្ធិឬទ្ធិដ៏គ្មានទីបញ្ចប់របស់ពួកគេទេពួកគេពិតជាងាកចេញពីព្រះពិត។ នេះហើយជាមូលហេតុដែលសូម្បីតែពួកគេខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងស្មោះត្រង់ដើម្បីបំរើព្រះក៏ដោយវាប្រែជាពេលវេលាអត់ប្រយោជន៍។ វាមិនមែនជាព្រះដ៏អស់កល្បដែលពួកគេកំពុងតែថ្វាយបង្គំនោះទេប៉ុន្តែវាជាក្តីសុបិន្តនិងការបំភាន់នៃដូងចិត្តរបស់ពួកគេផ្ទាល់។ ឥឡូវនេះមានការភ័យខ្លាចមួយដែលអាចនឹងរត់ចេញពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែការដែលមិនអាចធ្វើបានធ្វើឱ្យភ័យខ្លាចជាងមុន។ ការគោរពព្រះដ៏ពិតមិនស្ថិតនៅទីនេះទេ។ វាមានអំពីការខ្វះខ្មែងដ៏បរិសុទ្ធនិងពិតដែលស្រឡាញ់ព្រះជាឪពុកហើយមើលទៅទ្រង់ថាជាព្រះអម្ចាស់ពិត សូមចាប់យកសេចក្តីសុចរិតហើយស្អប់ខ្ពើមការធ្វើបាប។ ហើយអស់អ្នកដែលមានចិត្តខ្វះខ្មែងនេះមិនបានកំណត់ការប្រព្រឹត្តដោយមិនប្រព្រឹត្តស្របតាមតែចិត្តរបស់ពួកគេឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេស្វែងរកចំណេះដឹងអំពីព្រះពិតពីព្រះដល់ខ្លួនគេផ្ទាល់ហើយពួកគេមិន

គិតថាគាត់ខុសពីអ្វីដែលសម្តែងខ្លួនគេថាជាអ្វីនិងអ្វីដែលគេបានធ្វើឱ្យគេស្គាល់នោះ
ទេ។

៣ អ្វីដែលយើងនឹងត្រូវដឹងអំពីព្រះ

ដោយសារព្រះមានព្រះចេស្ដាខ្ពង់ខ្ពស់លើសពីអំណាចនៃការយល់របស់
មនុស្សហើយយើងមិនអាចយល់ពីទ្រង់បានទេ យើងត្រូវតែគោរពភាពខ្ពង់ខ្ពស់របស់
ទ្រង់ជាងការសង្ស័យដើម្បីអោយគ្របដណ្តប់ដោយពន្លឺ។ នេះជាមូលហេតុដែល
យើងត្រូវស្វែងរកនិងពិចារណាព្រះនៅក្នុងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ដែលដោយមូលហេតុ
នេះបទគម្ពីរហៅថាការបង្ហាញនូវអ្វីដែលយើងមើលមិនឃើញ (រ៉ូម ១: ១៩-២០) នេះ
បង្ហាញយើងពីអ្វីដែលយើងមិនអាចធ្វើបាន និងយើងមិនអាចស្គាល់ព្រះអម្ចាស់។

យើងមិនអាចនិយាយដោយការប៉ាន់ស្មានទេនិងឥតប្រយោជន៍ដែលធ្វើឱ្យចិត្ត
របស់យើងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពមិនប្រាកដប្រជានោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលវាចាំបាច់សម្រាប់
យើងដើម្បីដឹងអ្វីមួយដែលធ្វើឱ្យយើងល្អហើយដែលបង្កើតឱ្យយើងមានការគោរព
យ៉ាងស្មោះត្រង់និងរឹងមាំនោះគឺ សេចក្តីជំនឿលាយជាមួយការកោតខ្លាច។ បើ
ក្រឡេកមើលសកលលោកនេះ នោះយើងអាចមើលភាពអស្ចារ្យព្រះរបស់យើង។ វា
គឺជាភាពអស្ចារ្យដែលផ្តល់នូវការចាប់ផ្តើមមុនពិភពលោកនិងមានអ្វីៗទាំងអស់
ដែលមានជីវិត។ ចូរយើងក្រឡេកមើលព្រះចេស្ដារបស់ព្រះដែលបានបង្កើតប្រព័ន្ធ
ដ៏អស្ចារ្យនេះ នោះយើងនឹងបានមើលទៅលើភាពល្អអស្ចារ្យដែលជាហេតុផលដែល
អ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវបានបង្កើតនិងបន្តមាន។ យើងមើលភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់
ដែលបង្ហាញតាមការអស្ចារ្យក្នុងការការពារមនុស្សល្អនិងទទួលទោសពីមនុស្សអាក្រក់

ក្រក់។ ពិចារណាមើលសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដែលប្រោសអំពើបាបរបស់
យើង ហើយដើម្បីអោយយើងអាចអំពាវនាវដល់ទ្រង់អោយមានជីវិតត្រឹមត្រូវ។ ជា
ការពិតណាស់ ចាំបាច់ណាស់សម្រាប់យើងដែលត្រូវបានបង្រៀនយ៉ាងច្រើនអំពី
ព្រះហើយយើងគួរតែឱ្យលោកិយអោយយល់អំពីព្រះដូចយើង។ ហើយនឹងធ្វើវា
សម្រាប់ការពិតដែលថាភាពអសកម្មរបស់យើងគឺមិនងងឹតទេនឹងពន្លឺដ៏អស្ចារ្យ
នោះ។ នៅយើងពិចារណាអំពីស្នាព្រះហស្តរបស់ព្រះគ្មានអ្វីដែលអំពើអាក្រក់ទេ តែ
ជាសេចក្តីសប្បុរសដោយប្រាជ្ញាទ្រង់ទាំងអស់នៅលើមេឃវាងយ៉ាងច្បាស់នៅទី
នោះ។ ដូច្នេះយើងត្រូវតែមករកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលតាមរយៈការកិច្ចការរបស់
ព្រះត្រូវបានពិពណ៌នាយ៉ាងល្អចំពោះយើង។ ព្រះទ្រង់មិនត្រូវបានគេវាយតម្លៃយោង
ទៅតាមភាពរង្វេងនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់យើងទេប៉ុន្តែតាមស្តង់ដារនៃសេចក្តីពិតអស់
កល្បជានិច្ច។ យើងរៀននៅទីនេះថាព្រះរបស់យើងដែលជាព្រះតែមួយហើយជា
ព្រះដែលគង់នៅអស់កល្បជានិច្ចគឺគ្រប់ដូរកាលនិងជាគ្រឹះនៃជីវិតសេចក្តីសុចរិត
ប្រាជ្ញាកម្លាំងល្អនិងមេត្តាករុណា។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលល្អមកពីព្រះ ហើយអ្វីក៏ដោយគឺ
មកពីទ្រង់តែម្នាក់គត់។ ដូច្នេះហើយថ្វាយការសរសើរទាំងអស់ទៅដល់ទ្រង់វិញ។
ហើយទោះបីអ្វីៗទាំងអស់នេះលេចចេញយ៉ាងច្បាស់នៅផ្នែកនីមួយៗនៃឋានសួគ៌
និងលើផែនដីក៏ដោយ ទីបំផុតនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលយើងតែងតែយល់
ច្បាស់នូវអ្វីដែលជាគោលដៅចម្បងឆ្ពោះទៅរកអ្វីដែលយើងកំពុងធ្វើដំណើរ តើតម្លៃ
របស់យើងគឺជាអ្វីហើយក្នុងន័យណាដែលយើងគួរតែយល់។ បន្ទាប់មកយើងចូល
ជ្រៅទៅក្នុងខ្លួនយើងហើយពិចារណាពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញយើងពីជីវិត

ប្រាជ្ញាអំណាចនិងរបៀបដែលគាត់ប្រើឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីសុចរិតនិងសេចក្តីសប្បុរសនិងភាពល្អរបស់យើង។

៤ អ្វីដែលយើងត្រូវដឹងអំពីមនុស្ស

នៅដើមដំបូងមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដើម្បីឱ្យគេគោរពកោតសរសើរអ្នកបង្កើតគេដោយភាពថ្លៃថ្នូរ ដែលព្រះបានធ្វើឱ្យគេមានកិត្តិយសហើយអាចគោរពទ្រង់ដោយអរគុណដ៏សមរម្យ។ ប៉ុន្តែមនុស្សលោកជឿជាក់លើឧត្តមភាពដ៏ធំធេងនៃធម្មជាតិរបស់គេដោយភ្លេចថាគេបានកើតមកពីអ្នកណា ហើយគេនៅតែបន្តមានវាព្យាយាមលើកតម្កើងខ្លួនគេក្រៅពីព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះគេត្រូវដកហូតអំណោយពីព្រះជាម្ចាស់ទាំងអស់ដែលព្រះអង្គបានផ្គត់ផ្គង់ដោយព្រះចេស្ដារទ្រង់ទាំងអស់ ដើម្បីអោយគេស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រោសប្រទានអំណោយទានដ៏ច្រើនលើសលប់របស់ព្រះអង្គហើយអស់អ្នកដែលស្រលាញ់ព្រះអង្គ។ ហេតុដូច្នេះហើយបានយើងទាំងអស់គ្នាដែលជាប់ដើមកំណើតរបស់កូនចៅអីដាមហើយអ្នកដែលត្រូវលុបចេញភាពដូចនឹង នេះគឺជាសាច់ដែលកើតចេញពីសាច់។ ត្បិតថាយើងត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រលឹងនិងរូបកាយយើងមិនដែលមានអារម្មណ៍អ្វីក្រៅពីសាច់ឈាមទេ។ លទ្ធផលគឺថាអ្វីក៏ដោយដែលមនុស្សមើលទៅយើងមិនអាចមើលឃើញអ្វីផ្សេងក្រៅពីអ្វីដែលមិនស្អាតស្អំនិងមានកំហុសផ្គង់ច្រើនរាប់មិនអស់នឹងប្រាជ្ញា។ ឆន្ទៈអាក្រក់និងពេញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ពុករលួយស្អប់យុត្តិធម៌របស់ព្រះច្រើនជាងអ្វីៗទាំងអស់។ ហើយកម្លាំងរបស់មនុស្ស

ដែលមិនអាចប្រកែកបានចំពោះអ្វីៗដែលបានស្លាប់គឺមានទំនោរទៅរកអំពើទុច្ចរិត
យ៉ាងខ្លាំង។

ជំពូក II

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់

៥ ឆន្ទៈដោយសេរី

ក្នុងបទគម្ពីរតែអះអាងថាមនុស្សជាទាសករនៃអំពើបាប។ អត្ថន័យគឺថា ចិត្តរបស់គេត្រូវបានឃ្លាតឆ្ងាយពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដែលគេគិតចង់បានយ៉ាងខ្លាំងហើយធ្វើអ្វីដែលជាអំពើអាក្រក់អំពើអំពើទុច្ចរិតនិងការមើលងាយ។ ចំពោះចិត្តគេពេញដោយស្រវឹងនូវអ្វីដែលពោរពេញទៅដោយភាពពិសពុលរបស់បាបមិនអាចបញ្ចេញអ្វីក្រៅពីផលផ្លែនៃអំពើបាប។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយយើងត្រូវគិតថាមានភាពចាំបាច់មួយចំនួនដែលជំរុញឱ្យមនុស្សធ្វើបាបគឺគេមានការព្រមព្រៀងធ្លាក់ចុះនៃឆន្ទៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេហើយគេធ្វើវាដោយអន្ទះគេ និងស្របតាមទំនោរចិត្តផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ។ អំពើពុករលួយក្នុងចិត្តរបស់គេមានន័យថាគេមានការស្អប់យ៉ាងខ្លាំងចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ លើសពីនេះទៀតគេត្រូវបានចុះចូលចំពោះអំពើអាក្រក់គ្រប់ប្រភេទ។ ដោយសារការនេះគេត្រូវបានគេនិយាយថាមានអំណាចសេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើសរវាងអ្វីដែលល្អនិងអាក្រក់ដែលត្រូវបានគេហៅថាឆន្ទៈសេរី។

៦ អំពើបាបនិងសេចក្តីស្លាប់

នៅក្នុងបទគម្ពីរបាបមានន័យថាគឺភាពខុសឆ្គងនៃមនុស្សដែលជាប្រភពនៃគុណវិបត្តិនិងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់ដែលកើតចេញមក ហើយក៏ជាអំពើ

អយុត្តិធម៌និងគួរឱ្យអាម៉ាស់ដែលកើតឡើងពីបំណងប្រាថ្នាដូចនេះ ឃាតកម្ម ចោរកម្ម អំពើធិតក្បត់និងរឿងផ្សេងទៀត។ យើងជាមនុស្សមានបាបតាំងពីក្នុងផ្ទៃ ម្តាយយើងសុទ្ធតែកើតមកដោយសារកំហឹងនិងការកាត់ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពេលមនុស្សពេញវ័យយើងពឹងផ្អែកលើខ្លួនយើងកាន់តែខ្លាំងឡើង។ ហើយនៅចុង បញ្ចប់ពេញមួយជីវិតយើងទទួលសេចក្តីស្លាប់។ គ្មានការសង្ស័យទេដែលសេចក្តី សុចរិតរបស់ព្រះរកឃើញនៅក្នុងភាពទុច្ចរិត។ បើដូច្នេះតើយើងអាចរំពឹងអ្វីពីព្រះ ដែលយើងជាមនុស្សវេទនាដែលផ្ទុកបន្ទុកធ្ងន់បែបនេះហើយបានបំពុលដោយភាព មិនស្អាតស្អំរាប់មិនអស់ រំពឹងថាការខ្ចាស់របស់ទ្រង់ពិតជានឹងធ្វើឱ្យយើងអាម៉ាស់។ វាចាំបាច់សម្រាប់យើងណាស់ ដើម្បីដឹងសេចក្តីពិតទោះបីជាវាធ្វើឱ្យភ័យរន្ធត់និងធ្វើ ឱ្យអស់សង្ឃឹមក៏ដោយ។ ព្រះបានដកសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងចេញដោយយើង មានការទុកចិត្តលើកម្លាំងផ្ទាល់របស់យើង ហើយយើងបានងាកចេញពីក្តីសង្ឃឹមនៃ ជីវិតដែលគ្មានទីបញ្ចប់។ ហើយការទទួលស្គាល់ពីភាពលំបាកនិងភាពអាម៉ាស់ និង កាផ្លាស់ប្រែជីវិតរបស់យើង បង្រៀនយើងអោយក្រាបថ្វាយបង្គំនៅចំពោះព្រះអម្ចា ស់។ តាមរយៈការទទួលស្គាល់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើង ហើយគ្មានអំណាចនិងបំផ្លាញ យើងទេ ព្រោះយើងស្គាល់ពីការលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គចំពោះភាព បរិសុទ្ធអំណាចនិងសេចក្តីសង្គ្រោះ។

៧ វិធីដែលនាំយើងទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះនិងជីវិត

ចំណេះដឹងអំពីខ្លួនយើងវាមានពិតជាក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង វាបង្ហាញ យើងពីភាពឥតមានអ្វីសោះចំពោះ។ ហើយមាតែតាមរយៈផ្លូវទៅរកចំនេះដឹងពិត

អំពីព្រះគឺងាយស្រួលសម្រាប់យើង ព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងកំពុងតែនិយាយនោះ ទ្រង់បានបើកទ្វារអោយយើងហើយជាទ្វារមួយចូលទៅក្នុងនគរបស់ព្រះអង្គនៅ ពេលដែលព្រះអង្គបានបំផ្លាញគ្រោះកាចដ៏អាក្រក់ទាំងពីរនោះ។ គឺមានសន្តិភាពនៅ ប្រឈមមុខយើង នៅពេលដែលយើងស្គាល់ពីព្រះគុណរបស់ព្រះ នោះហើយយើង ជឿជាក់។ គ្យឺតឥឡូវនេះយើងចាប់ផ្តើមបើកភ្នែកឡើងទៅលើជាភ្នែកដែលត្រូវបាន ផ្លាស់ប្រែពីលើផែនដី។ ហើយយើងនិងបានកន្លែងសម្រាកនៅក្នុងខ្លួនដែលយើង ប្រាថ្នាចង់បានពីព្រះអម្ចាស់។ ហើយម្យ៉ាងវិញទៀតទោះបីជាភាពទុច្ចរិតរបស់យើង ក៏ដោយ មិនសាកសមនឹងទទួលបានអ្វីពីព្រះ តែគឺព្រះរេបបិតាដែលមានព្រះហឫទ័យ មេត្តាករុណាភាពល្អអស្ចារ្យបានផ្តល់ឱ្យយើង ដែលយើងជឿនោះ បន្ទាប់មកទ្រង់ បង្ហាញដល់យើងដែលជាមនុស្សដែលរស់រងទុក្ខនិងភ័យខ្លាច។ ហើយវាមានអត្ថ ន័យបែបនេះ ព្រះទ្រង់ជ្រាបថាយើងក្នុងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ទ្រង់បានហៅ យើងពីផ្លូវខុសទៅផ្លូវត្រូវ ពីសេចក្តីស្លាប់ទៅជីវិត ពីការបំផ្លិចបំផ្លាញដល់សេចក្តីស ង្គ្រោះ ពីនរករបស់អារក្សរហូតដល់អាណាចក្ររបស់ទ្រង់វិញ។

ជំពូកទី២

ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់

នៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពិតជាត្រូវបានផ្តល់អោយយើងដែលព្រះជាម្ចាស់ត្រាស់ហៅថាជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់អស់កល្បជានិច្ចដ្បិតព្រះជាម្ចាស់មានមុខងារយ៉ាងពេញលេញនិងមាននៅក្នុងតារាងទាំងពីរ។

នៅក្នុងតារាងទី១ព្រះអង្គបានដាក់យើងសម្រាប់តែបញ្ញត្តិពីរបីប៉ុណ្ណោះតើអ្វីទៅជាការបម្រើនៃភាពរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះអង្គ។

នៅក្នុងតារាងទី២គាត់ប្រាប់យើងពីអ្វីដែលយើងមានកាតព្វកិច្ចនៃសេចក្តីសប្បុរសដែលមកពីអ្នកជិតខាង។ដូច្នេះចូរយើងស្តាប់តាមក្រឹត្យវិន័យបន្ទាប់មកយើងនឹងឃើញថាតើយើងគួរទាញយកគោលលទ្ធិអ្វីខ្លះពីវាហើយស្រដៀងគ្នាថាតើយើងគួរបានផលអ្វីខ្លះ?

I. ក្រឹត្យវិន័យទាំងដប់ប្រការ

តារាងទីមួយ

បញ្ញត្តិទីមួយ

នោះព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលនូវពាក្យទាំងនេះថា អញនេះគឺយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯងដែលបាននាំឯងចេញពីផ្ទះពួកបាវបំរើនៅស្រុកអេស៊ីរ៉ូមក។ កុំឲ្យមានព្រះឯណាទៀតនៅចំពោះអញឲ្យសោះ។

ផ្នែកដំបូងនៃបទបញ្ញត្តិនេះប្រៀបដូចជាអម្ពកថានៃបញ្ញត្តិទាំងមូល។ដ្បិតនៅពេលព្រះប្រកាសថាទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់យើង។ព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលថាខ្លួនទ្រង់ជាអ្នកដែលមានសិទ្ធិបញ្ជានិងឲ្យអ្នកណាត្រូវគោរពតាមបញ្ញត្តិ។

ដូច្នេះទ្រង់មានបន្ទូលតាមរយៈហោរារបស់ទ្រង់ថា “ឯកូន នោះមែងគោរពដល់ ឪពុក ហើយបាវបំរើក៏កោតខ្លាចដល់ចៅហ្វាយ ដូច្នេះ បើអញជាឪពុក នោះតើសេចក្តីគោរពដល់អញនៅឯណា ហើយបើអញជាចៅហ្វាយ តើសេចក្តីគោរពដល់អញនៅឯណា នេះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវនៃពួកពលបរិវារ ដល់ឯងរាល់គ្នា ជាពួកសង្ឃដែលមើលងាយឈ្មោះអញ តែឯងថាយើងរាល់គ្នាមានមើលងាយដល់ ព្រះនាមទ្រង់ឯណា” (ម៉ាទ្សាគី ១:៦)

តាមរបៀបដែលព្រះរំលឹកយើងពីព្រះពររបស់ទ្រង់ហើយបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថា យើងមិនចេះដឹងគុណទេបើយើងសិនជាយើងមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ដោយសារសេចក្តីល្អតែមួយរបស់ព្រះអង្គបានសង្គ្រោះជនជាតិយូដាពីទាសករនៅ ស្រុកអេស៊ីបហើយព្រះអង្គក៏រំដោះគេចេញពីភាពទាសករទាំងអស់ពីស្រុកអេស៊ីប ដែលចេញពីអំណាចបាបដែរ។ ការហាមឃាត់របស់ព្រះមិនឲ្យមានព្រះផ្សេងទៀត មានន័យថាយើងមិនត្រូវចាត់ទុកអ្វីដែលនៅលើផែនដីជាការត្រឹមត្រូវផ្សេងទៀត ឡើយ។ ហើយព្រះបន្ថែមនៅចំពោះមុខយើងដោយប្រកាសតាមរបៀបនេះថាទ្រង់ ចង់ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាព្រះមិនមែនត្រឹមតែការសារភាពនិងខាងក្រៅ ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែនៅក្នុងសេចក្តីពិតដ៏បរិសុទ្ធពីជម្រៅនៃចិត្ត។ ឥឡូវនេះអ្វីៗទាំងអស់ គឺត្រឹមត្រូវមកតែពីព្រះជាម្ចាស់មួយអង្គប៉ុណ្ណោះមកពីព្រះទោះជាយ៉ាងណាវាល្អនិង បរិសុទ្ធហើយយើងគួរតែសរសើរទ្រង់ចំពោះសេចក្តីល្អនិងភាពបរិសុទ្ធ។

បញ្ញត្តិទី ២

កុំឲ្យធ្លាក់ធ្វើរូបណាសំរាប់ឯងឲ្យសោះ ក៏កុំឲ្យធ្វើរូបណាឲ្យដូចជាអ្វីនៅស្ថានសួគ៌ ខាងលើ ឬនៅផែនដីខាងក្រោម ឬនៅក្នុងទឹកដែលទាបជាងដីផងក៏កុំឲ្យក្រាបសំពះ នៅចំពោះរបស់ទាំងនោះ ឬគោរពប្រតិបត្តិតាម នោះឡើយ ។

ដូចគ្នានឹងបទបញ្ញត្តិមុនដែលទ្រង់បានប្រកាសខ្លួនទ្រង់ថាជាព្រះតែមួយដូច្នេះឥឡូវនេះទ្រង់ត្រូវតែត្រូវបានបម្រើនិងផ្តល់គោរព។ដូច្នេះទ្រង់ហាមឃើងមិនថាឃើងមានអ្វីក្នុងគំនិតក្រៅពីទ្រង់។ទ្រង់ប្រាប់ពីមូលហេតុនៅក្នុងចោទិយកថា៤:១៥:១៩និងនៅក្នុងអេសាយ៤០:១៨:២៦នោះគឺពីព្រោះវិញ្ញាណមិនដូចរូបកាយទេ។លើសពីនេះទៀតទ្រង់ហាមមិនឲ្យមាននៅក្នុងសាសនាដែលឃើងគួរគោរពដល់រូបភាពណាមួយ។ដូច្នេះសូមឱ្យយើងរៀនពីបទបញ្ញត្តិនេះថាការបម្រើនិងគោរពចំពោះព្រះខាងវិញ្ញាណដ្បិតដូចជាព្រះជាវិញ្ញាណរដូចខាងក្រោមដែលទ្រង់បានបម្រើដោយវិញ្ញាណនៅក្នុងស្មារតីនិងសេចក្តីពិត(យ៉ូហាន៤:២៤) ។

បន្ទាប់មកព្រះបន្ថែមការដ៏គួរឱ្យខ្លាចដែលទ្រង់ប្រកាសពីលើបទបញ្ញត្តិនេះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដល់គេ៖*ដ្បិតអញដែលជាយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង អញមានសេចក្តីប្រថុណ ក៏ទំលាក់ការទុច្ចរិតរបស់ឪពុកទៅលើកូនចៅរហូតដល់៣ហើយ៤ដំណាង ចំពោះអស់អ្នកណាដែលស្អប់អញតែអញផ្តល់សេចក្តីសប្បុរស ដល់ទាំងពាន់ដំណ នៃពួកអ្នកដែលស្រឡាញ់ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់អញទាំងប៉ុន្មានវិញ។*

ដូចជាព្រះបានមានបន្ទូលថាទ្រង់គឺជាព្រះតែមួយគត់ដែលឃើងត្រូវស្តាប់ហើយទ្រង់មិនដូចនឹងព្រះដែលបង្កើតដោយស្មារតីដៃមនុស្សឡើយ។ហើយព្រះអង្គនឹងសងសឹកដោយភាពផ្អុំផ្អើងរុងរឿងនិងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គប្រសិនបើមាននរណាម្នាក់ថ្វាយបង្គំរូបចម្លាក់ទាំងនោះទៅរូបបុរសផ្សេងទៀត។នោះមិនត្រឹមតែលើឪពុកកូនគឺសំខាន់ដែលមនុស្សជាច្រើននឹងធ្វើគ្រាប់តាមភាពមិនបរិសុទ្ធរបស់ឪពុកគេ។ដូចគ្នានេះដែរព្រះកំពុងមានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណានិងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់និងគោរពតាមបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់។ហើយព្រះមានបន្ទូលដល់យើងនូវភាពអស្ចារ្យនៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានពង្រីកដល់មួយពាន់ដំណាងខណៈពេលដែលព្រះបានផ្តល់ឱ្យតែបួនជំនាន់ទៅនឹងការកាត់ទោសរបស់ទ្រង់។

បញ្ញត្តិទីបី

កុំឲ្យចេញព្រះនាមរបស់ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះនៃឯងជាអសារឥតការឡើយ ដ្បិតព្រះ
 យេស៊ូវទ្រង់នឹងមិនរាប់ជាឥតទោសដល់អ្នកណា ដែលចេញព្រះនាមទ្រង់ ជា
 អសារឥតការនោះទេ។

នៅទីនេះហាមឃាត់មិនឱ្យយើងប្រើព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធនិងពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់ក្នុងពាក្យ
 សម្បថដែលមានគោលបំណងបញ្ជាក់ពីភាពឥតប្រយោជន៍និងការពេញចិត្តឡើ
 យ។ ពួកគេត្រូវបម្រើភាពចាំបាច់នៅពេលដែលចាំបាច់ដើម្បីបញ្ជាក់អ្វីមួយដែលមាន
 ទំនួលខុសត្រូវ។ ហើយទ្រង់ហាមដាច់ខាតមិនឲ្យយើងប្រើព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធនិង
 ពិសិដ្ឋរបស់ទ្រង់តាមរបៀបណាក៏ដោយ។ ផ្ទុយទៅវិញយើងត្រូវយកព្រះនាមទ្រង់
 មកលើបបួរមាត់របស់យើងដោយការគោរពនិងភាពថ្លៃថ្នូរតាមភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រ
 ង់។ នេះជាការពិតមិនថាយើងស្អប់នៅក្នុងសេចក្តីថ្លែងផ្សេងទៀតដែលមានព
 នាមរបស់ទ្រង់។ ហើយដោយសារតែវាជាចម្បងដោយហៅថាមនុស្សប្រើព្រះនាម
 នេះសូមឱ្យយើងយល់ពីអ្វីដែលប្រភេទនៃការអំពាវនាវត្រូវបានបញ្ញត្តិនៅនេះ។ នៅ
 ចុងបញ្ចប់ព្រះប្រកាសអំពីការដាក់ទណ្ឌកម្មថាអ្នកដែលនឹងបានបង្គាប់ដល់ភាព
 បរិសុទ្ធនៃព្រះនាមរបស់ទ្រង់ដោយការបំពាននិងដោយការប្រមាថផ្សេងទៀតពួក
 គេនឹងមិនអាចរួចផុតពីការកាត់ទោសរបស់ទ្រង់ទេ។

បញ្ញត្តិទីបួន

ចូរឲ្យនឹកចាំពីថ្ងៃឈប់សំរាក ដើម្បីញែកថ្ងៃនោះចេញជាបរិសុទ្ធ ក្នុងរវាង៦ថ្ងៃ នោះ
 ត្រូវឲ្យឯងធ្វើអស់ទាំងការរបស់ឯងចុះ តែងថ្ងៃទី៧ នោះគឺជាថ្ងៃឈប់សំរាកថ្វាយ
 ព្រះយេស៊ូវជាព្រះនៃឯងវិញ នៅថ្ងៃនោះមិនត្រូវធ្វើអ្វីឲ្យសោះ ទោះខ្លួនឯងឬកូន
 ប្រុសកូនស្រីឯងក្តី ទោះបាវប្រុស ឬបាវស្រីឯងក្តី ទោះសត្វរបស់ឯង ឬអ្នកដទៃ
 ដែលនៅផ្ទះឯងក្តី ដ្បិតក្នុង៦ថ្ងៃព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានធ្វើផ្ទៃមេឃ ផែនដី ហើយនឹង
 សមុទ្រ ព្រមទាំងរបស់សព្វសារពើនៅស្ថានទាំងនោះដែរ រួចដល់ថ្ងៃទី៧ ទ្រង់ឈប់
 សំរាក ហេតុនោះបានជាព្រះយេស៊ូវទ្រង់បានប្រទានពរដល់ថ្ងៃឈប់សំរាក ហើយ
 ក៏ញែកចេញជាបរិសុទ្ធ។

យើងឃើញថាមានមូលហេតុបីយ៉ាងនៅពីក្រោយការប្រគល់ឲ្យបទបញ្ញត្តិនេះ។
ទីមួយបើគិតដល់ថ្ងៃទីប្រាំពីរដែលនៅសល់ព្រះអម្ចាស់ចង់តំណាងប្រជាជនអឺរ៉ុប
ដែលនូវការសំរាកលំហែខាងវិញ្ញាណដែលអ្នកជឿត្រូវឈប់ពីការងាររបស់ខ្លួនដើម្បី
ឱ្យព្រះអម្ចាស់ធ្វើកិច្ចការរបស់គេនៅក្នុងពួកគេ។

ទីពីរព្រះចង់ឲ្យគេគួរតែមានថ្ងៃកំនត់មួយដែលគេអាចចូលរួមអាចជួបជុំគ្នាស្តាប់
រៀនបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ហើយចូលរួមថ្វាយបង្គំទ្រង់។

ទីបីព្រះចង់ឲ្យគេមានថ្ងៃសម្រាកអាចត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យអ្នកបម្រើនិងអ្នកដែលរស់
នៅក្រោមអំណាចរបស់អ្នកដទៃដើម្បីឱ្យពួកគេមានពេលសម្រាកខ្លះក្នុងការងារ
របស់ពួកគេ។ប៉ុន្តែនេះជាផលវិបាកជាងហេតុផលចំបង។ជាហេតុផលដំបូងវាគ្មាន
ការសង្ស័យទេដែលថាវាបានមកដល់ទីបញ្ចប់នៃព្រះគ្រីស្ទ៖ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទគឺជាសេចក្តី
ពិតដែលមានវត្តមាននៃតួលេខដែលត្រូវបាត់បង់ហើយទ្រង់គឺជាភាពពិតដែលនៅ
ពេលដែលពួកគេចូលស្រមោលទាំងអស់ត្រូវបានបោះបង់ចោល។ដូច្នេះគឺប៉ុលបាន
បញ្ជាក់ថាថ្ងៃឈប់សម្រាកគឺជាស្រមោលនៃភាពពិតនាពេលអនាគត (កូរ៉ាំង ២: ១៦) ។

គាត់ប្រកាសពីសេចក្តីពិតដែលនៅកន្លែងផ្សេងទៀតនៅពេលដែលនៅក្នុងរ៉ូម
ជំពូក៦គាត់បង្រៀនយើងថាយើងត្រូវបានគេបញ្ចុះជាមួយព្រះគ្រីស្ទដើម្បីឱ្យសេចក្តី
ស្លាប់របស់គាត់ស្លាប់ទៅដោយការពុករលួយនៃសាច់ឈាមរបស់យើង (រ៉ូម ៦: ៦-
៧) ។

ហើយរឿងនេះមិនកើតឡើងក្នុងមួយថ្ងៃទេប៉ុន្តែពេញមួយជីវិតរបស់យើងរហូតដល់
ស្លាប់ខ្លួនយើងទាំងស្រុងយើងបានពេញទៅនឹងជីវិតរបស់ព្រះ។ហេតុដូច្នេះហើយ
គ្រីស្ទបរិស័ទមិនត្រូវមានអ្វីទាក់ទងនឹងអបិយជំនឿទេ។ហេតុផលពីរចុងក្រោយនេះ
មិនអាចត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមស្រមោលនៃអាយុទេប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិស្មើគ្នា
សម្រាប់មនុស្សគ្រប់វ័យ។ដោយសារតែនេះទោះបីជាថ្ងៃឈប់សម្រាកត្រូវបានគេ
លុបបំបាត់ចោលក៏ដោយវានៅតែកើតឡើងក្នុងចំណោមយើងដែលយើងយល់ព្រម

ជួបគ្នានៅថ្ងៃជាក់លាក់ដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបំបែកនំប៉័ងអាចកំបាំងនៃ
 អាហារល្ងាចហើយអធិស្ឋានជាសាធារណៈ។ សម្រាប់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងវា
 មិនអាចទៅរួចទេដែលសន្និបាតបែបនេះធ្វើឡើងជារៀងរាល់ថ្ងៃនៃសប្តាហ៍។ វាក៏
 ចាំបាច់ផងដែរដែលអ្នកបំរើនិងកម្មករគួរតែអាចសម្រាកសម្រាប់ការងាររបស់ពួក
 គេ។ ដូច្នេះវាជាថ្ងៃដែលជនជាតិយូដាដែលបានប្រតិបត្តិត្រូវបានគេដកចេញ(ដែល
 មានប្រយោជន៍ក្នុងការលុបបំបាត់ជំនឿឆ្គង)ហើយថ្ងៃមួយទៀតត្រូវបានទុក
 សម្រាប់គោលបំណងនេះ(ដែលចាំបាច់សម្រាប់ការធានានិងរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់និង
 សន្តិភាពនៅក្នុងព្រះវិហារ) ។

ដូច្នេះសេចក្តីពិតត្រូវបានផ្តល់អោយជនជាតិយូដាតាមរយៈសញ្ញាសំគាល់ប៉ុន្តែ
 ចំពោះយើងវិញការសម្តែងនោះមិនមានស្រមោលទាល់តែសោះ។

ទីមួយគឺថាពេញមួយជីវិតរបស់យើងយើងអាចរំពឹងគិតពីថ្ងៃឈប់សម្រាកដែលមិន
 ចេះឈប់ឈរពីការងាររបស់យើងដើម្បី ឲ្យ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើប្រតិបត្តិការនៅក្នុងយើង
 ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់។

ទីពីរគឺថាយើងអាចរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់ស្របច្បាប់របស់សាសនាចក្រដើម្បីស្តាប់ព្រះ
 បន្ទូលព្រះទទួលសាក្រាម៉ង់និងអធិស្ឋានជាសាធារណៈ។

ទីបីគឺថាយើងមិនគួរជិះជាន់សង្កត់សង្កិនអមនុស្សធម៌ជាមួយអ្នកធ្វើការងារដែលចុះ
 ចូលនឹងយើងឡើយ។

តារាងទីពីរ

បញ្ញត្តិទី ប្រាំ

*ចូរឲ្យគោរពប្រតិបត្តិដល់ឪពុកម្តាយ ដើម្បីឲ្យបានអាយុវែងនៅក្នុងស្រុក ដែលព្រះ
 យេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯងទ្រង់ប្រទានឲ្យ។*

តាមបទបញ្ញត្តិនេះយើងត្រូវបានណែនាំឱ្យអនុវត្តការគោរពចំពោះឪពុកនិងម្តាយ
 របស់យើងហើយតាមរបៀបដូចគ្នាចំពោះអ្នកដែលត្រូវបានគេដាក់លើយើងដូចជា

មេដឹកនាំនិងមេដឹកនាំស៊ីវិល។នោះគឺការនិយាយថាយើងត្រូវតែបង្ហាញការគោរពដល់ពួកគេគោរពប្រតិបត្តិនិងថ្លែងអំណរគុណដល់ពួកគេនិងផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវរាល់សេវាកម្មដែលអាចធ្វើទៅបាន។គួរតែដឹងថាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែលយើងគួរតែធ្វើដូចនេះចំពោះអ្នកដែលបានផ្តល់ជីវិតដល់យើង។ហើយវាមិនសំខាន់ទេថាតើពួកគាត់សក្តិសមឬមិនសមនឹងកិត្តិយសនេះសម្រាប់អ្វីក៏ដោយទោះបីពួកគាត់ជាអ្វីក៏ដោយគឺពួកគាត់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងជាឪពុកនិងម្តាយដោយព្រះអម្ចាស់ដែលមានព្រះទ័យថាឲ្យយើងគួរតែគោរពស្រលាញ់ពួកគាត់។

ប៉ុន្តែមិនមានអ្វីផ្សេងទៀតដែលយើងត្រូវកត់សំគាល់ក្នុងការឆ្លងកាត់ទេយើងមិនត្រូវបានបញ្ជាឱ្យគោរពតាមពួកគាត់ទេតែព្រះជាម្ចាស់វិញ។ដូច្នេះយើងមិនត្រូវបំពានលើក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់គ្រាន់តែដើម្បីផ្តាច់ចិត្តពួកគាត់ទេព្រោះប្រសិនបើពួកគាត់បញ្ជាយើងឱ្យធ្វើអ្វីមួយប្រឆាំងនឹងព្រះដោយគ្រង់ចំណុចនេះយើងមិនត្រូវចាត់ទុកពួកគាត់ជាឪពុកនិងម្តាយទេតែជាជនចម្លែកដែលចង់ទាញយើងចេញពីការគោរពប្រតិបត្តិដល់ព្រះវរបិតាពិតរបស់យើង។

បញ្ញត្តិទី ៥ នេះជាបញ្ញត្តិទី ១ ដែលធ្វើតាមការសន្យាដូចប៉ូលបាននិយាយនៅអេភេសូរ ៦: ២ ។

ក្នុងការសន្យានូវព្រះពរនៃជីវិតរបស់កូនៗនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះដែលនឹងបានបម្រើនិងគោរពដល់ឪពុកម្តាយដោយគោរពតាមបទបញ្ញត្តិដ៏សមស្របនេះព្រះអម្ចាស់ក៏ប្រកាសថាបណ្តាសានេះប្រាកដជារង់ចាំអ្នកដែលបះបោរប្រឆាំងនឹងពួកគេហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ពួកគេ។

បញ្ញត្តិទី ប្រាំមួយ

កុំឲ្យសំឡាប់មនុស្សឲ្យសោះ។

នៅទីនេះយើងបានហាមឃាត់រាល់អំពើហឹង្សានិងការវាយប្រហារហើយជាទូទៅរាល់បទល្មើសដែលអាចធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់រាងកាយរបស់អ្នកជិតខាង។ប្រសិនបើយើងនឹកឃើញថាមនុស្សបានត្រូវបង្កើតមកឲ្យមានលក្ខណៈរូបន្ត្រះរបស់ព្រះយើង

ត្រូវតែចាត់ទុកអ្នកជិតខាងយើងថាបរិសុទ្ធនិងរាប់អានតាមរបៀបដែលមិនអាចធ្វើ
បាបគេបានដោយមិនបំពានលើរូបឆ្លុះរបស់ព្រះដែលមាននៅក្នុងខ្លួនគេឡើយ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំពីរ

កុំឲ្យជិតគ្នាឲ្យសោះ។

នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់ហាមឃាត់យើងរាល់ប្រភេទនៃភាពមិនត្រឹមត្រូវខាងផ្លូវភេទឬ
ភាពមិនស្មោះត្រង់ព្រោះតាមបញ្ញត្តិនៃការរៀបការតែមួយដែលព្រះអម្ចាស់បានផ្សំ
ផ្គុំបុរសនិងស្រ្តីហើយនៅពេលដែលសម្ព័ន្ធភាពនេះត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ដោយសិទ្ធិ
អំណាចរបស់ព្រះនោះទ្រង់ក៏បានធ្វើឱ្យបរិសុទ្ធដោយព្រះពររបស់ទ្រង់ផងដែរ។បើ
ធ្វើតាមថារាល់ទម្រង់ក្រៅពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រូវបានដាក់បណ្តាសានៅចំពោះមុខគេ
អ្នកដែលមិនមានអំណោយទាននៃភាពបរិសុទ្ធ(អំណោយពិសេសដែលមិនមែនជា
អំណាចរបស់មនុស្សគ្រប់គ្នា)ត្រូវតែផ្តល់នូវចំណង់សម្រាប់សាច់ឈាមដែលមិន
អាចគ្រប់គ្រងបានរបស់ពួកគេដោយវិធីដោះស្រាយអាពាហ៍ពិពាហ៍ដោយស្មោះត្រ
ង់។ ការវិវាហមង្គលជាការប្រសើរដល់គ្រប់គ្នា ហើយដែលរួមដំណេក នោះក៏ជាការ
ឥតសៅហ្មងដែរ តែព្រះទ្រង់នឹងជំនុំជំរះមនុស្សកំផិត ហើយនិងមនុស្សសហាយ
ស្មន់គ្នាវិញ(ហេព្រើរ ១៣: ៥) ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំបី

កុំឲ្យលួចប្លន់ឲ្យសោះ។

នៅទីនេះជាទូទៅយើងត្រូវបានហាមឃាត់និងហាមឃាត់មិនឱ្យយើងចង់បានរបស់
អ្នកដទៃ។ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យកុំអោយប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គមិនត្រូវកើត
មានចំពោះចោរកម្មទាំងអស់ចំពោះអ្នកទន់ខ្សោយត្រូវគេសង្កត់សង្កិននិងគាប
សង្កត់ក៏ដូចជាការបោកប្រាស់គ្រប់យ៉ាងដែលធ្វើអោយមនុស្សស្លូតត្រង់គ្មានទោ

ស។បើអញ្ចឹងយើងចង់រក្សាដែរបស់យើងអោយបានបរិសុទ្ធហើយគ្មានការលួច
យើងត្រូវតែចៀសវាងពីល្បិចកលគ្រប់បែបយ៉ាងដូចចោរប្លន់អំពើហិង្សាផ្សេងៗ។

បញ្ញត្តិទីប្រាំបួន

កុំឲ្យធ្វើជាទីបន្ទាល់ក្លែង ទាស់នឹងអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ។

នៅទីនេះព្រះអម្ចាស់ថ្កោលទោសចំពោះការនិយាយអាក្រក់និងការដេរប្រមាថកេរ្តិ៍
ឈ្មោះល្អរបស់បងប្អូនយើងត្រូវបានគេធ្វើឱ្យខូចហើយពាក្យកុហកទាំងអស់ដែល
ធ្វើឱ្យគាត់រងរបួសគ្រប់ទាំងផ្លូវ។ព្រោះថាកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្អមានតម្លៃជាងទ្រព្យសម្បត្តិ
គ្រប់ទីកន្លែងយើងមិនត្រូវបានបំផ្លាញដោយការប្លន់យកភាពស្មោះត្រង់នៃកេរ្តិ៍
ឈ្មោះល្អរបស់យើងទេមិនត្រូវបានគេដកហូតដូចទំនិញនោះទេ។ហើយជារឿយៗ
មនុស្សម្នាក់ទទួលជោគជ័យក្នុងការយកទ្រព្យពីបងប្អូនតាមរយៈការធ្វើបន្ទាល់មិន
ពិតដូចជាការចាប់ចំរិតយករបស់គេដោយដែរបស់គេ។ហេតុដូចគ្នានឹងបញ្ញត្តិមុន
ចង់ដៃគេដូច្នេះច្បាប់នេះទាក់ទងនឹងអណ្តាតដែរ។

បញ្ញត្តិទី ១០

*កុំឲ្យលោភចង់បានផ្ទះអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ ក៏កុំឲ្យលោភចង់បានប្រពន្ធគេ ឬ
បាវប្រុសបាវស្រីគេក្តី ឬគោ លា ឬរបស់អ្វីផងអ្នកជិតខាងខ្លួនឲ្យសោះ។*

តាមរយៈព្រះបន្ទូលនេះដែលព្រះអម្ចាស់បានដាក់ជាការពង្រឹងយ៉ាងតឹងរឹងទៅលើ
សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏រឹងមាំរបស់យើងដែលហួសពីកំរិតដែលកំណត់ដោយសេចក្តី
ស្រឡាញ់ចំពោះអ្នកដទៃ។បទបញ្ញត្តិផ្សេងទៀតហាមឃាត់ការប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹង
គោលការណ៍នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ប៉ុន្តែច្បាប់នេះហាមឃាត់មិនឱ្យលាក់បាំងនៅក្នុង
ចិត្ត។ដូច្នេះបទបញ្ញត្តិនេះថ្កោលទោសការស្អប់ការច្រណែននិងអំពើអាក្រក់ដូចជា
ឃាតកម្មដែលត្រូវបានគេថ្កោលទោសមុន។មនោសញ្ចេតនាអាក្រក់និងអសមត្ថ

ភាពខាងក្នុងនៃចិត្តត្រូវបានហាមឃាត់ជាអាកប្បកិរិយាថោកទាប។ ដូចគ្នានឹងពីមុន ការចាប់យកនិងល្បិចកលត្រូវបានហាមឃាត់ដូច្នេះឥឡូវនេះដូចជាការលោភលន់ ចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិ។ យើងឃើញថាគឺបញ្ញត្តិនេះមានគោលបំណងប៉ុន្មានដើម្បីអនុវត្តទូទៅហើយទូលំទូលាយឆ្ងាយប៉ុណ្ណា។ គួរតែព្រះអម្ចាស់តម្រូវឲ្យយើងស្រឡាញ់ បងប្អូនយើងដោយក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យឲ្យឆេះឆ្ងល់យ៉ាងខ្លាំងដូចជាអណ្តាតភ្លើង។ ព្រះចង់ឱ្យសេចក្តីស្រឡាញ់នេះត្រូវបានដោះស្រាយដោយបំណងប្រាថ្នាអាក្រក់ បន្តិចបន្តួចដែលគំរាមកំហែងដល់សុខុមាលភាពនិងការរីកចម្រើនរបស់អ្នកជិតខាង។ ដូច្នេះខ្លឹមសារនៃបញ្ញត្តិនេះគឺថាយើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្នកដទៃយ៉ាងខ្លាំងដែលយើងនឹងត្រៀមខ្លួននិងមានឆន្ទៈក្នុងការផ្តល់ដល់មនុស្សម្នាក់ៗនូវអ្វីដែលជារបស់ខ្លួន។ ហើយសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗយើងត្រូវពិចារណាថានេះគឺជាអ្វីដែលជាតួនាទីនៃតួនាទីរបស់យើងតម្រូវឱ្យយើងផ្តល់ឱ្យគាត់។

2. ការសង្ខេបបញ្ញត្តិ

នៅពេលដែលព្រះបានបង្រៀនថា ក្រឹត្យវិន័យទាំងមូលមាននៅក្នុងមាត្រាពីរនោះ ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើងបានប្រកាសប្រាប់យើងយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វីដែលជាគោលបំណងពិតនៃបទបញ្ញត្តិទាំងអស់នៃក្រឹត្យវិន័យ។

មាត្រាទីមួយគឺយើងត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយើងនិងអោយអស់ពីដួងចិត្តអស់ពីព្រលឹងនិងអស់ពីកម្លាំង។

មាត្រាទី២គឺយើងត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចស្រឡាញ់ខ្លួនឯង។ ហើយព្រះបានដកស្រង់ការបកស្រាយនេះពីក្រឹត្យវិន័យដោយអង្គទ្រង់ព្រោះផ្នែកទីមួយត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងចោទិយកថា ៦: ៥ ហើយយើងឃើញការផ្សេងទៀតនៅក្នុងលេវីវិន័យ ១៩:១៨ ។

3. តើមានអ្វីផ្សេងក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យមកចំពោះយើង

បន្ទាប់មកនៅទីនោះគឺជាគំរូនៃជីវិតដ៏បរិសុទ្ធនិងសុចរិតហើយថែមទាំងជារូបភាពដ៏ល្អឥតខ្ចោះបំផុតនៃសេចក្តីសុចរិត។ ដូច្នេះប្រសិនបើនរណាម្នាក់អនុវត្តក្រឹត្យវិន័យ

របស់ព្រះជាម្ចាស់នៅក្នុងជីវិតរបស់ខ្លួនគេមុខជាមិនខ្វះខាតអ្វីនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រ
ព្រះអម្ចាស់ទេ។ ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីរឿងនេះព្រះសន្យាដល់អ្នកទាំងឡាយណាដែល
នឹងអនុវត្តច្បាប់របស់ព្រះមិនត្រឹមតែជាព្រះពរដ៏អស្ចារ្យនៃជីវិតបច្ចុប្បន្នដែលត្រូវ
បានចែងនៅក្នុងលេវីវិវិស័យ ២៦:៣:១៨ និងចោទិយកថា ២៨:១:១៨ ប៉ុន្តែ
ថែមទាំងទទួលបានរង្វាន់ជារៀងរហូតផងដែរ (លេវីវិវិស័យ ១៨: ៥) ។

ម្យ៉ាងវិញទៀតព្រះជាម្ចាស់ប្រកាសការកាត់ទោសនៃការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច
សម្រាប់អ្នកដែលមិនបានសម្រេចនូវអំពើដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តតាមអ្វីដែលមាន
ចែងក្នុងក្រឹត្យវិវិស័យនេះ (ចោទិយកថា ២៨: ១៥-៦៨)។

ដូចគ្នានេះផងដែរលោកម៉ូសេដែលបានធ្វើឱ្យក្រឹត្យវិវិស័យបានដឹងហើយយកផ្ទៃ
មេឃនិងផែនដីធ្វើជាសាក្សីថាគាត់ទើបតែដាក់នៅមុខប្រជាជនល្អនិងអាក្រក់ជីវិត
និងសេចក្តីស្លាប់ (ចោទិយកថា ៣០: ១៩-២០) ប៉ុន្តែទោះបីក្រឹត្យវិវិស័យបង្ហាញផ្លូវទៅ
រកជីវិតក៏ដោយយើងត្រូវមើលថាតើវាអាចផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់យើងយ៉ាងដូច
ម្តេច។ ជាការពិតប្រសិនបើឆន្ទៈរបស់យើងត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលនិងប្តេជ្ញាចិត្ត
ទាំងស្រុងដើម្បីគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគ្រាន់តែដឹងថាក្រឹត្យវិវិស័យនឹងមាន
ច្រើនជាងការសង្គ្រោះយើង។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាជាធម្មជាតិខាងសាច់ឈាម
និងពុករលួយរបស់យើងប្រយុទ្ធគ្រប់ពេលវេលានិងគ្រប់វិធីទាំងអស់ប្រឆាំងនឹង
ច្បាប់ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។

ការបង្រៀននៃបញ្ញត្តិនេះមិនធ្វើអោយប្រសើរឡើងនូវលក្ខណៈរបស់យើងតាម
មធ្យោបាយណាមួយឡើយ។ ដូច្នេះវាគឺជាច្បាប់តែមួយ(ដែលត្រូវបានផ្តល់សម្រាប់
ការសង្គ្រោះប្រសិនបើវាបានរកឃើញអ្នកស្តាប់តាមយ៉ាងល្អនិងមានសមត្ថភាព
រក្សាវា) ប្រែទៅជាអ្វីមួយដែលនាំឱ្យមានអំពើបាបនិងសេចក្តីស្លាប់ដោយយើងទាំង
អស់គ្នាទទួលទោសថាបានដោយប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងក្រឹត្យវិវិស័យនោះហើយក្រឹត្យវិ
វិស័យបង្ហាញអោយយើងឃើញថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់កាន់តែច្បាស់
ហើយម្យ៉ាងវិញទៀតយើងមិនស្គាល់សេចក្តីសុចរិតរបស់យើងទេ។ ដូច្នេះច្បាប់

កាន់តែច្រើនធ្វើឱ្យយើងឈានទៅរកការរំលងកាន់តែធ្ងន់ទៅៗនោះការវិនិច្ឆ័យ
របស់ព្រះកាន់តែធ្ងន់ទៅៗ។ ការសន្យានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានដកចេញ
ហើយអ្វីដែលនៅសេសសល់សម្រាប់យើងគឺជាបណ្តាសាដែលយោងទៅតាមក្រឹត្យ
វិន័យដែលធ្លាក់មកលើយើងទាំងអស់គ្នា។

4. ក្រឹត្យវិន័យគឺជាជំហានមួយក្នុងការមករកព្រះគ្រីស្ទ។

ភស្តុតាងដែលចែងក្នុងក្រឹត្យវិន័យបញ្ជាក់ពីអំពើទុច្ចរិតនិងការរំលងរបស់យើងទាំង
អស់គ្នា។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយបំណងនៅក្នុងក្រឹត្យវិន័យនេះមិនមែនមានន័យថា
យើងអាចធ្លាក់ចូលក្នុងភាពអស់សង្ឃឹមហើយក៏មិនត្រូវបានបាក់ទឹកចិត្តទាំងស្រុង
ដែរដែលយើងគួរតែបង្កើតឱ្យមានការបំផ្លាញ។ ជាការពិតពួកសាវ័កបានថ្លែងទី
បន្ទាល់ថាយើងទាំងអស់គ្នាត្រូវបានការថ្កោលទោសនៃក្រឹត្យវិន័យដើម្បីឱ្យមាត់ទាំង
អស់ត្រូវបានបិទហើយពិភពលោកទាំងមូលត្រូវមានទោសចំពោះព្រះ(រ៉ូម ៣:១៩)
។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយពួកគេផ្ទាល់បង្រៀននៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាព្រះបាន
ដាក់ទោសមនុស្សទាំងអស់នៅក្រោមអំណាចនៃការមិនជឿមិនមែនដើម្បីបំផ្លាញ
ពួកគេឬទុកឱ្យពួកគេវិនាសទេប៉ុន្តែទ្រង់អាចមានមេត្តាករុណាដល់មនុស្សទាំងអស់
(រ៉ូម ១១:៣២)។ ដោយប្រើក្រឹត្យវិន័យដើម្បីប្រាប់យើងពីភាពទន់ខ្សោយនិងភាពមិន
ស្អាតរបស់យើងនោះព្រះអម្ចាស់លូងលោមយើងតាមរយៈការទុកចិត្តលើអំណាច
និងមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់។ គឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលជាព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ដែល
ទ្រង់បានបង្ហាញសេចក្តីមានមេត្តាករុណានិងពេញចិត្តចំពោះយើង។ ក្នុងក្រឹត្យវិន័យ
ព្រះជាម្ចាស់លេចចេញមកមានតែព្រះដែលប្រទានរង្វាន់នៃសេចក្តីសុចរិតដ៏ឥត
ខ្ចោះដែលយើងពុំអាចទទួលយកបានទាំងស្រុងហើយផ្ទុយទៅវិញជាច្បាប់ដែល

ទៀងត្រង់និងតឹងរឹងចំពោះអំពើបាប។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទព្រះភក្តីរបស់ទ្រង់ពេញដោយព្រះគុណនិងសុភាពរាបសាហើយបញ្ចាំងពន្លឺទៅលើមនុស្សមានបាបដែលមិនហើយមិនសមនឹងទទួល។ នេះគឺជាការបង្ហាញដ៏គួរឱ្យកោតសរសើរនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏គ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះដែលទ្រង់បានផ្តល់ដល់យើងៈព្រះបានប្រគល់ព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ផ្ទាល់សម្រាប់យើងហើយនៅក្នុងអង្គទ្រង់បានបើកឱ្យយើងនូវរាល់ទ្រព្យសម្បត្តិនៃសេចក្តីមេត្តានិងសេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់។

ជំពូកទី ៣៖

សេចក្តីជំនឿ

1. យើងកាន់ព្រះគ្រីស្ទដោយជំនឿ

ព្រះវរបិតាដែលមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាបានប្រទានព្រះរាជបុត្រា របស់ទ្រង់ដល់យើងតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អ។ ហើយវាគឺដោយ ជំនឿដែលយើងឱបក្រសោបទ្រង់ហើយទទួលស្គាល់ថាព្រះរាជបិតាបាន ប្រទានឱ្យយើង។ វាជាការពិតដែលថាព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អបានហៅ មនុស្សទាំងអស់អោយចូលរួមក្នុងព្រះគ្រីស្ទប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនបានខ្វាក់ ហើយរឹងរូសដោយការមិនជឿ។ មានតែអ្នកជឿប៉ុណ្ណោះដែលរីករាយនឹង ព្រះគ្រីស្ទគឺមានតែពួកគេទេដែលទទួលយកនោះទ្រង់ប្រទានឱ្យពួកគេ ហើយពួកគេមិនបដិសេធទ្រង់ទេ។ តែពួកគេត្រូវបានត្រាស់ហៅដោយទ្រង់ ហើយពួកគេដើរតាមទ្រង់។

2. ការជ្រើសរើសនិងការកំណត់ទុកជាមុន

ក្នុងការក្រឡេកមើលភាពខុសគ្នារវាងអ្នកជឿនិងអ្នកមិនជឿយើងចាំបាច់ ត្រូវពិចារណាអំពីអាថ៌កំបាំងដ៏អស្ចារ្យនៃឱវាទរបស់ព្រះគ្រាប់ពូជនៃព្រះ បន្ទូលរបស់ព្រះចាក់ឬសហើយបង្កើតផលបានតែចំពោះអ្នកដែលព្រះអ ម្ចាស់បានជ្រើសរើសដោយការជ្រើសរើសអ្នកស្នងមរតកនគរស្ថានសួគ៌។ ចំពោះមនុស្សទាំងអស់ដែល (ដោយការប្រឹក្សាដូចគ្នារបស់ព្រះមុនគ្រឹះនៃ លោកីយ៍) ត្រូវបានគេបដិសេធការផ្សព្វផ្សាយយ៉ាងច្បាស់និងមិនអាចជាអ្វី ក្រៅពីក្លិននៃសេចក្តីស្លាប់ដែលនាំទៅដល់សេចក្តីស្លាប់។ មូលហេតុដែល

ព្រះអម្ចាស់ប្រព្រឹត្តដោយមេត្តាករុណាខ្លះហើយអនុវត្តយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នូវការ
កាត់ទោសរបស់ទ្រង់ចំពោះអ្នកមិនជឿ។យើងត្រូវទុកឱ្យគេស្គាល់ទ្រង់តែ
មួយអង្គគត់ព្រោះព្រះមានព្រហ្មទ័យល្អណាស់មិនលាក់បាំងពីយើងទាំង
អស់គ្នាទេ។ភាពអស់កម្មនៃគំនិតរបស់យើងមិនអាចទទួលពន្លឺដ៏អស្ចារ្យ
បែបនេះបានទេ។ហើយខ្នាតរបស់យើងក៏មិនអាចយល់ពីប្រាជ្ញាដ៏អស្ចារ្យ
នេះដែរ។

តាមពិតអស់អ្នកដែលព្យាយាមឡើងដល់កម្ពស់យ៉ាងណាក៏ដោយមិនមាន
ព្រះទេវតាមើលភាពល្អល្មើនៃស្មារតីរបស់ពួកគេទេនឹងទទួលបាននូវការពិត
នៃអ្វីដែលសាឡូម៉ូនបាននិយាយថា៖អ្នកណាដែលចង់ស៊ើបអង្កេតពីភាព
រុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងត្រូវកំទេចសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ (សុភាសិត
២៥:២)។វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់យើងក្នុងការសំរេចចិត្តនៅក្នុងគំនិត
របស់យើងថាការទាក់ទងរបស់ព្រះអម្ចាស់ទោះបីលាក់បាំងពីយើងក៏ដោយ
ក៏វាបរិសុទ្ធនិងយុត្តិធម៌ដែរ។ព្រោះប្រសិនបើព្រះចង់បំផ្លាញភាពទាំងអស់
នោះទ្រង់នឹងមានសិទ្ធិធ្វើវាបាន។ហើយចំពោះអ្នកដែលទ្រង់ជួយសង្គ្រោះពី
ការវិនាសមនុស្សអាចសញ្ជឹងគិតអ្វីក្រៅពីភាពអស្ចារ្យរបស់ទ្រង់។
ដូច្នេះចូរយើងទទួលស្គាល់ថាការក្រោធរបស់ព្រះគឺជាអ្នកទទួលនូវសេចក្តី
មេត្តាករុណារបស់ទ្រង់ហើយនោះគឺជាវិធីត្រឹមត្រូវដើម្បីពិពណ៌នាពួកគេ!
ហើយថាការក្រោធគឺជាអ្នកទទួលនូវកំហឹងរបស់ទ្រង់ដែលបន្ទាប់ពីនោះគឺ
មានតែ(រ៉ូម៩:២២-២៣)។

តាមរយៈការពិចារណារបស់យើងអំពីរឿងទាំងពីរនេះសូមឲ្យយើងទាញ
យកមូលហេតុដ៏ប្រសើរដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់។ម៉្យាងវិញ
ទៀតសូមកុំឱ្យយើងស្វែងរក(ដូចជាមនុស្សជាច្រើន)ដើម្បីអាចចូលទៅក្នុង

មានស្នូតនិងដើម្បីសាកសួរនូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ពីភាពអស់កល្បរបស់
ទ្រង់បានសំរេចចិត្តធ្វើជាមួយយើងហើយទាំងអស់នេះក្នុងគោលបំណង
ដើម្បីបញ្ជាក់ពីសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ ដំណើរស្វែងរកបែបនេះអាច
ជួយបានតែដើម្បីទុកការឈឺចាប់និងទុក្ខព្រួយក្នុងខ្លួនយើង។ ផ្ទុយទៅវិញ
យើងត្រូវស្តាប់ចិត្តនឹងសក្ខីភាពដែលព្រះបានផ្តល់អោយយើងបានច្បាស់
និងត្រឹមត្រូវ។ គឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលអស់អ្នកដែលត្រូវបានតែងតាំងជា
មុនឱ្យរស់នៅត្រូវបានជ្រើសរើសហើយការនេះបានកើតឡើងសូម្បីតែមុន
លោកិយ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរគឺនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលការសន្យានៃការ
ជ្រើសរើសនោះត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងប្រសិនបើយើងទទួលនិងឱប
ក្រសោបទ្រង់ដោយជំនឿ។

តើវាជាអ្វីដែលយើងកំពុងស្វែងរកនៅក្នុងការជ្រើសរើសទុកមុននេះ
ប្រសិនបើមិនមែនដើម្បីឱ្យយើងចូលរួមក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនោះ?
ហើយយើងមានជីវិតនេះគឺជាព្រះគ្រីស្ទដែលជាជីវិតតាំងពីដំបូងហើយ
ដែលបានកំណត់នៅចំពោះយើងជាជីវិតដូច្នេះអស់អ្នកណាដែលជឿលើ
ព្រះអង្គមិនត្រូវវិនាសឡើយគឺរីករាយនឹងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (យ៉ូហាន ៣:
១៦) ។

ក្នុងការមានព្រះគ្រីស្ទដោយជំនឿយើងក៏មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចក្នុងព្រះ
អង្គដែរ។ ការមានដូច្នេះយើងគ្មានហេតុផលដើម្បីសាកសួរបន្ថែមទៀតអំពី
ឱកាសអស់កល្បរបស់ព្រះទេ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនគ្រាន់តែជាកញ្ចក់ដែល
ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់សំដែងអោយយើងឃើញនោះឡើយគឺព្រះ
អង្គបានសន្យាយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ថាព្រះអង្គបានដៅសញ្ញាសំគាល់នោះទុកសំ
រាប់យើង។

3. តើជំនឿពិតគឺជាអ្វី

យើងមិនត្រូវគិតថាជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាចំណេះដឹងសុទ្ធនិងសាមញ្ញអំពីព្រះឬការយល់ដឹងអំពីបទគម្ពីរដែលនៅក្នុងខួរក្បាលដោយមិនប៉ះពាល់ដល់ចិត្ត។ នោះគឺជាគំនិតដែលយើងតែងតែកាន់របស់ដែលត្រូវបានធ្វើឱ្យមានភាពសម្រាប់ការប្រើប្រាស់ដោយហេតុផលមួយចំនួនដែលស្តាប់ទៅទំនង។ ផ្ទុយទៅវិញជំនឿរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទគឺជាការធានាដ៏មុតមាំនិងរឹងមាំនៃដូចចិត្តដែលយើងប្រកាន់ខ្ជាប់នូវសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែលត្រូវបានសន្យាជាមួយយើងតាមរយៈដំណឹងល្អ។ ដូច្នេះនិយមន័យនៃជំនឿត្រូវតែយកចេញពីអ្វីដែលជាមូលដ្ឋាននៃការសន្យា។ ហើយជំនឿត្រូវបានបង្កើតឡើងយ៉ាងខ្លាំងនៅលើគ្រឹះនេះដែលវានឹងដួលរលំភ្លាមៗឬផ្ទុយទៅវិញត្រូវបានបាត់ទៅវិញប្រសិនបើគ្រឹះនេះត្រូវបានយកទៅឆ្ងាយ។ ដូច្នេះនៅពេលព្រះអម្ចាស់បង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់យើងតាមរយៈការសន្យានៃដំណឹងល្អប្រសិនបើយើងប្រគល់ខ្លួនយើងទៅព្រះអង្គដែលបានសន្យាហើយបើយើងធ្វើរឿងនេះដោយភាពប្រាកដប្រជានិងដោយគ្មានការស្ទាក់ស្ទើរនោះយើងត្រូវកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ហើយនិយមន័យនេះមិនខុសពីសាវ័កដែលបង្រៀនយើងថាជំនឿគឺជាការពិតនៃអ្វីដែលយើងសង្ឃឹមចង់បាននោះគឺជាការបញ្ចេញនូវអ្វីដែលយើងមើលមិនឃើញ (ហេប្រើរ ១១: ១) ។

តាមរយៈនោះសាវ័កមានន័យថាជាចំណង់ចំណូលចិត្តដ៏ពិតប្រាកដនិងប្រាកដនៃអ្វីដែលព្រះសន្យាហើយនិងការបង្ហាញនូវអ្វីដែលមើលមិនឃើញពោលគឺជីវិតអស់កល្បដែលយើងសង្ឃឹមថានឹងមានដោយសារការទុកចិត្តរបស់យើងទៅលើសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះដែលបានផ្តល់មកយើង

តាមរយៈដំណឹងល្អ។ ឥឡូវនេះចាប់តាំងពីការសន្យារបស់ព្រះទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទហើយដូច្នេះដើម្បីរក្សានិងសំរេចបាននៅក្នុងទ្រង់ច្បាស់ណាស់ថាព្រះគ្រីស្ទគឺមិនអាចប្រកែកបានជាវត្ថុដែលមិនចេះរឹងស្ងួតនៃសេចក្តីជំនឿ។ ហើយគឺនៅក្នុងគោលបំណងដែលថាជំនឿពិចារណាលើភាពរីកចំរើននៃសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។

4. ជំនឿគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ។

ប្រសិនបើយើងពិចារណាក្នុងខ្លួនយើងដោយស្មោះត្រង់ថាគំនិតរបស់យើងខ្វាក់នៅពេលយើងប្រឈមមុខនឹងអាថ៌កំបាំងនៅស្ថានសួគ៌របស់ព្រះហើយចិត្តរបស់យើងមិនស្មោះត្រង់ចំពោះអ្វីៗទាំងអស់នោះយើងនឹងមិនសង្ស័យថាជំនឿគឺជាស្វ័យភាពនៃធម្មជាតិរបស់យើងហើយថាវាគឺជាគឺជាអំណោយដ៏អស្ចារ្យនិងមានតម្លៃរបស់ព្រះ។ ដូចប៉ូលបាននិយាយថាគ្មានអ្នកណាដឹងពីរឿងរបស់មនុស្សឡើយលើកលែងតែវិញ្ញាណរបស់ព្រះ (១ កូរិនថូស ២: ១១) ។

ប្រសិនបើសេចក្តីពិតរបស់ព្រះបក់បោកនៅក្នុងយើងសូម្បីតែនៅក្នុងអ្វីដែលយើងឃើញតើវាអាចរឹងមាំនិងរឹងមាំនៅក្នុងអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាថាភ្នែកយើងមើលមិនឃើញឬភាពវៃឆ្លាតរបស់យើងមិនយល់យ៉ាងដូចម្តេច? ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាសេចក្តីជំនឿគឺជាការបំភ្លឺពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលបំភ្លឺគំនិតរបស់យើងនិងពង្រឹងដួងចិត្តរបស់យើង។ ការអះអាងនេះជួយយើងក្នុងការធានានេះថាសេចក្តីពិតនៃព្រះគឺប្រាកដក្នុងចិត្តថាគាត់នឹងធ្វើអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះបន្ទូលដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់បានសន្យាថានឹងធ្វើ។ នេះជាមូលហេតុដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានពិពណ៌នាថាជាការធានាមួយដែលបញ្ជាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើងនូវភាពពិតនៃសេចក្តីពិតដ៏ជា

ព្រះនិងជាត្រាដែលផ្សារភ្ជាប់ដូងចិត្តរបស់យើងនៅពេលយើងទន្ទឹងចាំថ្ងៃ
របស់ព្រះអម្ចាស់(២ កូរិនថូស១:២២;អេភេសូ១:១៣)។ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
ធ្វើជាសាក្សីដល់វិញ្ញាណយើងថាព្រះជាព្រះវរបិតាយើងហើយថាយើងជា
បុត្រាបិត្រីរបស់ព្រះអង្គ (រ៉ូម ៨: ១៥-១៦) ។

5. យើងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដោយជំនឿ

ក្នុងព្រះគ្រីស្ទជាគោលនៃសេចក្តីជំនឿជាយើងមិនអាចដឹងពីអ្វីដែលយើង
ទទួលបានដោយសេចក្តីជំនឿទេលើកលែងតែការស្វែងរកទ្រង់។ព្រះវរ
បិតាបានប្រទានយើងមកយើងដើម្បីឲ្យយើងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជា
និច្ចនៅក្នុងទ្រង់។ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា“ជីវិតអស់កល្បគឺពួកគេអាច
ស្គាល់ថាជាព្រះពិតតែមួយហើយអ្នកដែលអ្នកបានចាត់ឲ្យមកគឺព្រះយេស៊ូវ
គ្រីស្ទ (យ៉ូហាន ១៧: ៣) ហើយជាថ្មីម្តងទៀត (អ្នកណាជឿលើខ្ញុំនឹងរស់វិញ
ទោះបីគេស្លាប់ក៏ដោយ) (យ៉ូហាន ១១:២៥)។ទោះបីយ៉ាងនេះក៏ដោយដើម្បី
អោយយើងបានជាប់មានបាបដែលយើងបានបរិសុទ្ធដោយសារតែព្រះ
ហើយគ្មានអ្វីដែលមិនបរិសុទ្ធអាចចូលទៅក្នុងនគរព្រះបានឡើយ។នេះជា
មូលហេតុដែលយើងត្រូវចុះចូលជាមួយព្រះដូច្នេះយើងដែលជាមនុស្សមាន
បាបនៅក្នុងខ្លួនយើងអាចត្រូវបានចាត់ទុកជាសុចរិតនៅមុខបង្គំរបស់
ព្រះជាម្ចាស់។ហើយដោយយើងអយុត្តិធម៌ដោយសារការប្រព្រឹត្តរបស់
យើងនោះយើងបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះគ្រី
ស្ទ។ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះថាយើងប្រោសអោយយើងបាន
សុចរិតដោយសារជំនឿមិនមែនមកពីការប្រព្រឹត្តរបស់យើងនោះទេ។ខ
ណៈដែលអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងមិនត្រូវបានបង្ហាញដល់យើង។បានថាជាអ្វី

ដែលសាវ័កបានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ក្នុងការប្រៀបធៀបភាពសុចរិតនៃ
ការងារទៅនឹងជំនឿហើយក្នុងការប្រកាសថាម្នាក់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយ
ម្នាក់ទៀត (រ៉ូម ១០: ៣-៨ គឺលីព ៣: ៩) ។

នៅក្នុងការសិក្សាអំពីជំនឿរបស់សាវ័កបង្ហាញចេញមកតាមលំដាប់
លំដោយនៃភាពពិតទាំងអស់ដែលជំនឿរបស់យើងផ្អែកលើនោះយើងនឹង
ឃើញពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទបានទទួលសេចក្តីសុចរិតនេះសំរាប់យើងនិង
អ្វីដែលមាន។

**6. យើងត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយសារជំនឿដើម្បីអោយយើងគោរពតាម
បញ្ញត្តិព្រះ**

តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទភាពសុចរិតរបស់ព្រះអង្គបានលន់ទូរជំនួសយើងនៅ
ចំពោះព្រះភិត្រព្រះបិតាដើម្បីអោយយើងប្រកាសថាព្រះអង្គជាអង្គសុចរិត
តាមរបៀបតែមួយដោយធ្វើអោយយើងចូលរួមក្នុងព្រះវិញ្ញាណរបស់
ទ្រង់នោះទ្រង់បានរាប់យើងជាបរិសុទ្ធដើម្បីធ្វើឲ្យយើងបានបរិសុទ្ធនិងគ្មាន
ទោស។ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកសណ្ឋិតលើទ្រង់គឺព្រះ
វិញ្ញាណដែលមានប្រាជ្ញាចេះយោគយល់ចេះវាងវៃមានកម្លាំងមានចំណេះ
ស្គាល់និងកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ពីព្រះគុណដែលបានប្រទានដល់ទ្រង់ (យ៉ូ
ហាន ១:១៦) ។

អ្នកទាំងឡាយណាដែលអួតពីជំនឿគ្រីស្ទានរបស់ពួកគេតែមិនមានព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេមិនបានរាប់ជាបរិសុទ្ធនោះក៏បញ្ឆោតខ្លួនឯង។ ដ្បិតបទ
គម្ពីរបង្រៀនថាព្រះគ្រីស្ទមិនគ្រាន់តែបានរាប់ជាយើងជាសុចរិតប៉ុណ្ណោះទេ
គឺថែមទាំងអោយយើងបានរិសុទ្ធឡើងផង។ ព្រះអម្ចាស់តាមរយៈសេចក្តី

សញ្ញាដែលព្រះអង្គបានធ្វើជាមួយយើងក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទសន្យាថាព្រះអង្គ នឹងដកអំពើបាបរបស់យើងចេញហើយសរសេរក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ នៅក្នុងដួងចិត្តរបស់យើង (យេរេមា ៣១: ៣១-៣៤; ហេប្រើរ ៨: ៦-១២ និង ១០: ១១ -១៨) ។

ដូច្នេះការគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យមិនមែនជាកម្លាំងដែលយើងអាចធ្វើបាន ឡើយ។ អំណាចដើម្បីសម្រេចកិច្ចការនេះបានមកពីព្រះវិញ្ញាណដែល សំអាតដួងចិត្តរបស់យើងពីការពុករលួយរបស់ពួកយើងហើយបន្ទុះចិត្ត យើងឱ្យចេះគោរពប្រតិបត្តិចំពោះសេចក្តីសុចរិត។ ឥឡូវក្រឹត្យវិន័យនេះគ្មាន ប្រយោជន៍ទាល់តែសោះសម្រាប់គ្រីស្ទានក្រៅពីសេចក្តីជំនឿ។ នៅត្រាមួយ ការបង្រៀនខាងក្រៅនៃក្រឹត្យវិន័យមិនបានធ្វើអ្វីក្រៅពីចោទប្រកាន់យើងពី ភាពទន់ខ្សោយនិងការរំលង។ ប៉ុន្តែដោយហេតុថាព្រះអម្ចាស់បានបង្ហាញ សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងដួងចិត្តយើង នោះក្រឹត្យវិន័យជាចង្អៀងនាំផ្លូវអោយយើងអោយដើរតាមផ្លូវត្រូវ។ នេះជា ប្រាជ្ញាដែលបង្ហាត់បង្ហាញយើងណែនាំយើងនិងលើកទឹកចិត្តយើងអោយ ក្លាយជាមនុស្សទៀងត្រង់។ វាជាច្បាប់របស់យើងហើយវានឹងមិនអត់អោន ចំពោះការបំផ្លាញដោយសេរីភាពខុសទេ។

7. ការប្រែចិត្តនិងការកើតជាថ្មី

ឥឡូវនេះវាងាយស្រួលសម្រាប់យើងដើម្បីយល់ពីមូលហេតុដែលការប្រែ ចិត្តតែងតែចូលរួមក្នុងជំនឿពួកគ្រីស្ទានហើយហេតុអ្វីបានជាព្រះអម្ចាស់ អះអាងថាគ្មាននរណាម្នាក់អាចចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌បានដោយមិន បានកើតជាថ្មីឡើយ(យ៉ូហាន ៣:៣)។ ការប្រែចិត្តគឺជាការបង្វែរទិសដៅ

ដោយបន្សល់ទុកនូវភាពរង្វេងនៅក្នុងលោកិយនេះយើងបានត្រឡប់មករកមាគ៌ារបស់ព្រះអម្ចាស់វិញ។ ហើយដោយឃើញថាព្រះគ្រីស្ទមិនមែនជាអ្នកបំរើនៃអំពើបាបទេប្រសិនបើព្រះអង្គសំអាតយើងពីស្នាមប្រឡាក់នៃអំពើបាបហើយបំពាក់ដោយចូលរួមក្នុងភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ដែលយើងសាកសមទទួលយកព្រះគុណដ៏ឧត្តុង្គឧត្តមបែបនេះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញយើងអាចលះបង់ដំណើរជីវិតនាពេលអនាគតរបស់យើងដើម្បីសិរីល្អនៃព្រះវរបិតាដែលបានយកយើងធ្វើជាកូនរបស់ទ្រង់។

ការមកដល់នៃការប្រែចិត្តនេះគឺអាស្រ័យលើការកើតជាថ្មីរបស់យើងហើយមានទិដ្ឋភាពពីរយ៉ាងគឺការស្លាប់នៃសាច់ឈាមរបស់យើង(ដែលនិយាយពីការពុករលួយក្នុងខ្លួនយើង)និងស្មារតីនៃជីវិតដែលធម្មជាតិរបស់មនុស្សត្រូវបានស្ដារឡើងវិញ។ ដូច្នេះពេញមួយជីវិតរបស់យើងយើងត្រូវគិតពីការពិតដែលថាយើងបានស្លាប់ចំពោះអំពើបាបនិងខ្លួនយើងដើម្បីរស់នៅដើម្បីព្រះគ្រីស្ទនិងសេចក្ដីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ហើយដោយឃើញថាដំណើរការនៃការកើតជាថ្មីរបស់យើងមិនដែលបានបញ្ចប់ដរាបណាយើងជាអ្នកទោសនៃរូបកាយរមែងស្លាប់នេះយើងគួរតែប្រយ័ត្នក្នុងការបន្តប្រែចិត្តរហូតដល់យើងស្លាប់។

8. ទំនាក់ទំនងរវាងភាពសុចរិតនៃការប្រព្រឹត្តល្អនិងសេចក្ដីជំនឿ

គ្មានការសង្ស័យទេថាការធ្វើល្អដែលចេញពីមនសិការបរិសុទ្ធគឺគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះ។ ដោយទទួលស្គាល់យើងនូវភាពសុចរិតផ្ទាល់ខ្លួនរបស់យើងនោះព្រះអាចនិងប្រទានង្វាន់ដល់។ ទោះយ៉ាងណាយើងត្រូវតែប្រយ័ត្នប្រយោងកុំអោយឃ្លាតឆ្ងាយពីសេចក្ដីជំនឿទុកចិត្តលើព្រះដែលធ្វើការរហូត

ដល់ភ្លេចថាយើងបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ដ្បិតនៅចំពោះព្រះគ្មានការសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តឡើយក្រៅពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ឡើយ។ អ្នកដែលចង់រាប់ជាសុចរិតដោយសារការប្រព្រឹត្តដូច្នេះត្រូវគេធ្វើអំពើល្អតែពីរបីដង។ គេត្រូវតែនាំយកមកនូវការគោរពប្រតិបត្តិយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះចំពោះក្រិស្ទវិន័យ។ ហើយអ្នកដែលបានកើនលើសអ្នកដទៃទាំងអស់ហើយបានរីកចម្រើនបំផុតនៅក្នុងក្រិស្ទវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់គឺនៅឆ្ងាយពីការគោរពប្រតិបត្តិដ៏ល្អឥតខ្ចោះ។ លើសពីនេះទៅទៀតសូម្បីតែសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរតែស្តាប់ស្តល់នឹងការងារល្អតែមួយនោះព្រះអម្ចាស់នឹងមិនរកឃើញការល្អមួយដែលធ្វើនៅក្នុងរាស្ត្រដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់តាមរបៀបដែលគេនឹងសរសើរថាសុចរិតនោះទេ។

នេះពន្យល់ពីមូលហេតុដែលយើងដែលជាមនុស្សមានបាបហើយត្រូវប្រឡាក់ដោយស្នាមប្រឡាក់ជាច្រើននៃអំពើបាបត្រូវតែបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារអ្វីមួយក្រៅពីខ្លួនយើង។ ដូច្នេះយើងត្រូវការព្រះគ្រីស្ទគ្រប់ពេលវេលាដូច្នេះភាពល្អឥតខ្ចោះនេះអាចគ្របបាំងភាពឥតគ្រប់លក្ខណៈភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គអាចលុបស្នាមប្រឡាក់របស់យើងការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះអង្គនឹងបំបាត់ចោលការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់យើងហើយនៅទីបំផុតដើម្បីអោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គរាប់បញ្ចូលយើងដោយសេរីហើយអ្វីៗទាំងអស់នេះដោយមិនគិតពីការប្រព្រឹត្តរបស់យើងដែលគ្មានតម្លៃដែលមិនអាចទ្រទ្រង់មុនពេលដែលព្រះជំនុំជំរះបានឡើយ។ ប៉ុន្តែនៅពេលស្នាមប្រឡាក់របស់យើងអាចធ្វើឱ្យកខ្វក់ដល់ការប្រព្រឹត្តរបស់យើងចំពោះព្រះដែលគ្របបាំងតាមរបៀបនេះព្រះអម្ចាស់លែងមើលឃើញអ្វី

ទាំងអស់នៅក្នុងសកម្មភាពទាំងនេះលើកលែងតែភាពបរិសុទ្ធនិងភាព
បរិសុទ្ធពេញលេញ។

សរុបសេចក្តីមកយើងត្រូវតែសន្និដ្ឋានថាតម្លៃដ៏អស្ចារ្យនៃការរួបរួមជាមួយ
ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានរកឃើញមិនត្រឹមតែនៅក្នុងការពិតដែលថាយើងត្រូវបាន
រាប់ជាសុចរិតដោយសេរីនោះទេ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការពិតដែលថាការងាររបស់
យើងត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាមនុស្សសុចរិតហើយត្រូវបានផ្តល់រង្វាន់ជា
រង្វាន់អស់កល្បជានិច្ច។

9.គោលជំនឿ

យើងទើបតែបានពន្យល់ពីអ្វីដែលយើងទទួលបាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈ
ជំនឿ។ ឥឡូវសូមយើងស្តាប់នូវអ្វីដែលសេចក្តីជំនឿរបស់យើងត្រូវតែ
មើលឃើញនិងពិចារណានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដើម្បីអោយបានរឹងមាំ។ នេះត្រូវ
បានបង្កើតឡើងនៅក្នុងគោលជំនឿ(ដូចដែលត្រូវបានគេហៅ)ដែលយើង
មើលឃើញពីរបៀបដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបង្កើតដោយព្រះវរបិតាដើម្បីធ្វើ
ជាប្រាជ្ញាការប្រោសលោះដីវិវតសេចក្តីសុចរិតនិងភាពបរិសុទ្ធសម្រាប់យើង
។ អត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកនិពន្ធនៃសេចក្តីសង្ខេបនៃសេចក្តីជំនឿនេះគឺ
មានសារៈសំខាន់តិចតួចណាស់ព្រោះវាមិនមានការបង្រៀនពីមនុស្សទេ
ប៉ុន្តែបានមកពីភស្តុតាងគម្ពីរដែលអាចទុកចិត្តបាន។ ប៉ុន្តែដើម្បីឱ្យជំនឿ
ដែលយើងប្រកាសនៅក្នុងព្រះវរបិតាព្រះរាជបុត្រានិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
មិនមានបញ្ហាដល់នរណាម្នាក់ឡើយចូរយើងនិយាយអំពីរឿងនេះជាមុនសិន
។ នៅពេលដែលយើងលើកឡើងដោយព្រះនាមព្រះវរបិតាព្រះរាជបុត្រា
និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយើងមិនមានគំនិតនៅក្នុងព្រះបីអង្គនោះទេប៉ុន្តែការ

ពិតដែលថាបទគម្ពីរនិងបំភ្លឺនៃការលះបង់ចំពោះព្រះបង្ហាញដល់យើងក្នុង
អង្គតែមួយព្រះជាម្ចាស់ព្រះវរបិតាព្រះរាជបុត្រានិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
រឿងនេះកើតឡើងតាមរបៀបដែលយើងមិនអាចគិតអំពីព្រះវរបិតាដោយ
មិនគិតពីព្រះរាជបុត្រាដែលមានព្រះជន្មរស់ក្នុងពន្លឺហើយព្រះវិញ្ញាណដែល
មានអំណាចនិងចេស្ដាលេចមក។ដូច្នេះសូមឱ្យយើងផ្អាកនិងផ្ដោតគំនិត
ទាំងអស់នៃដួងចិត្តរបស់យើងទៅលើព្រះតែមួយអង្គ។ទោះជាយ៉ាងណាក៏
ដោយយើងត្រូវគិតពិចារណាអំពីព្រះវរបិតាជាមួយព្រះរាជបុត្រានិងព្រះ
វិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ជានិច្ច។

**ខ្ញុំជឿលើព្រះជាព្រះវរបិតាដែលមានគ្រប់ព្រះចេស្ដាអ្នកបង្កើតផ្ទៃមេឃនិង
ផែនដី**

ពាក្យទាំងនេះមិនត្រឹមតែបង្រៀនយើងឲ្យជឿថាព្រះជាព្រះប៉ុណ្ណោះទេតែ
ត្រូវដឹងថាព្រះអង្គជាព្រះរបស់យើងនិងអោយយើងដឹងថាយើងបានរាប់
ជាមួយអស់អ្នកដែលព្រះអង្គសន្យាថាជាព្រះនិងជាអ្នកដែលព្រះអង្គទទួល
ជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ។អំណាចទាំងអស់ត្រូវបានកំណត់ដោយគព្រះ៖
ដោយព្រះដឹកនាំអ្វីៗទាំងអស់ដោយភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់និងគ្រប់គ្រង
លើពួកគេដោយព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ហើយដឹកនាំពួកគេដោយកម្លាំងនិង
អំណាចព្រះហស្តរបស់ទ្រង់។ នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ហៅថា“អ្នកបង្កើត
ផ្ទៃមេឃនិងផែនដី”នេះមានន័យថាទ្រង់គាំទ្រថែរក្សានិងផ្តល់ជីវិតដល់អ្វីៗ
ទាំងអស់ដែលទ្រង់បានបង្កើតពីមុនមក។

ហើយនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ទ្រង់ជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង

អ្វីដែលយើងបានរៀនពីដំបូងគឺថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាគោលនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងដែលលេចធ្លោយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងពាក្យទាំងនេះដែលមាននៅក្នុងអង្គទ្រង់នូវគ្រប់ផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង។ យើងហៅទ្រង់ថាព្រះយេស៊ូវដោយដោយព្រះបើកសម្តែងពីស្ថានសួគ៌ដើម្បីគោរពដល់ទ្រង់ពីព្រោះទ្រង់ត្រូវបានបញ្ជូនមកដើម្បីសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ដោយហេតុផលនេះខគម្ពីរប្រកាសថា គ្មាននាមណាទៀតនៅក្រោមមេឃដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងចំណោមមនុស្សដែលយើងត្រូវបានសង្គ្រោះទេ(កិច្ចការ៤:១២)។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញថាទ្រង់បានទទួលការចាក់ប្រេងតាំងទាំងអស់នៃព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ(ដែលត្រូវបានតំណាងដោយប្រេងនៅក្នុងបទគម្ពីរ)បើគ្មានព្រះគុណទាំងនេះទេយើងនឹងធ្លាក់ចុះ។ ធ្វើសកម្មភាពនេះបានទ្រង់បង្កើតឡើង៖

ទីមួយក្នុងនាមជាស្តេចព្រះវរបិតាបានតែងតាំងព្រះអង្គជាព្រះមហាក្សត្រដើម្បីឲ្យព្រះអង្គចុះចូលនឹងអំណាចទាំងអស់នៅឯស្ថានសួគ៌និងនៅលើផែនដីដើម្បីឲ្យយើងបានទៅជាកូនស្តេចនៅក្នុងអង្គទ្រង់ដោយមានអំណាចលើអារក្សហើយសេចក្តីស្លាប់និងឋាននរក។

ទីពីរក្នុងនាមជាសង្ឃៗគឺព្រះអង្គហើយដែលបានប្រទានអោយយើងមានសន្តិភាពនិងផ្សះផ្សាជាមួយយើងដោយសារព្រះជន្មរបស់ព្រះអង្គដើម្បីអោយយើងបានទៅជាបូជាក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទ គឺជាអ្នកសម្របសម្រួលរបស់យើង។

នៅក្នុងលក្ខខណ្ឌទ្រង់ត្រូវបានគេហៅថាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះប៉ុន្តែអ្នកជឿ
 រាប់កូនចិញ្ចឹមហើយមានតែតាមរយៈព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ។ ទ្រង់គឺជាព្រះរាជ
 បុត្រាពិតនិងស្របច្បាប់ហើយដូច្នេះមានតែអង្គគត់ដែលមានលក្ខណៈប្លែក
 ពីអ្នកដទៃ។ ទ្រង់គឺជាព្រះអម្ចាស់របស់យើងទាំងអស់មិនត្រឹមតែដោយសារ
 តែភាពជាព្រះរបស់ទ្រង់ដែលពីមួយអស់កល្បជានិច្ចគឺមួយជាមួយព្រះវរ
 បិតាប៉ុន្តែក៏នៅក្នុងសាច់ឈាមដែលបានបង្កើតដែលទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញឱ្យ
 យើងស្គាល់។ ដ្បិតដូចលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថាមានតែព្រះជាម្ចាស់
 មួយព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះបិតាដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់និងសំ
 រាប់ព្រះអង្គដែលបង្កើតក្រៅពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់តែមួយព្រះអង្គ
 ប៉ុណ្ណោះ (កូរិនថូសទី១ ៨: ៦) ។

ទ្រង់ត្រូវប្រសូតមកដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលកើតពីក្រមុំព្រហ្មចារីយ៍
 នៅទីនេះយើងត្រូវបានគេរំលឹកអំពីរបៀបដែលព្រះរាជបុត្រានៃព្រះបាន
 ប្រសូតជាព្រះយេស៊ូវសម្រាប់យើង។ គឺត្រូវហៅថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាអ្នកដែល
 បានចាក់ប្រេងតាំងជាស្តេចដើម្បីរក្សាយើងនិងជាសម្តេចសង្ឃដើម្បី
 ផ្សះផ្សាយើងជាមួយព្រះវរបិតា។ ទ្រង់បានយកសាច់របស់យើងទៅតាម
 លំដាប់លំដោយទ្រង់បានក្លាយជាកូនមនុស្សហើយទ្រង់ធ្វើអោយយើងបាន
 ក្លាយជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ ទ្រង់បានស្លៀកពាក់ដោយភាពក្រីក្ររបស់
 យើងដើម្បីផ្ទេរភាពរុងរឿងរបស់ទ្រង់មកដល់យើង។ លោកបានទទួលយក
 ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងដើម្បីប្រទានដល់យើងដោយអំណាចរបស់ទ្រ
 ង់។ ទ្រង់បានទទួលសាច់ឈាមរមែងស្លាប់របស់យើងគឺដើម្បីផ្តល់ឱ្យយើង
 នូវភាពអស់កល្ប។ ទ្រង់បានយាងចុះមកផែនដីដើម្បីលើកយើងឡើងទៅ
 ឋានសួគ៌។ ទ្រង់បានកើតពីព្រហ្មចារីម៉ារីដើម្បីឱ្យត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជា

ការពិតរបស់អំប្រាហាំនិងដាវីឌដែលត្រូវបានសន្យាដោយច្បាប់និងពួកហោរា។ ទ្រង់ក្លាយជាមនុស្សមួយរយភាគរយដូចយើងក្នុងគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់លើកលែងតែអំពើបាបតែមួយ។ ទ្រង់ត្រូវបានល្អឯកស្របតាមភាពទន់ខ្សោយទាំងអស់របស់យើងទាំងសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ទោះយ៉ាងណាទ្រង់ត្រូវបានគេចាប់កំណើតនៅក្នុងផ្ទៃក្រមុំព្រហ្មចារីយ៍ដោយអំណាចដ៏អស្ចារ្យនិងមិនអាចពន្យល់បាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីឱ្យកើតមកដោយមិនត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយអំពើពុករលួយណាមួយទេប៉ុន្តែបានបរិសុទ្ធដោយភាពបរិសុទ្ធ។

ទ្រង់បានរងទុក្ខនៅក្រោមអំណាចលោកប៉ុនទាស - ពីឡាត់ត្រូវបានគេឆ្កាងសុគត់និងត្រូវគេបញ្ចុះទាំងស្តេចចុះទៅកាន់ស្ថានឃុំព្រលឹងមនុស្សស្លាប់ផង

ង ១

ពាក្យទាំងនេះបង្រៀនយើងពីរបៀបដែលទ្រង់បានសម្រេចការប្រោសលោះរបស់យើងដែលទ្រង់បានកើតមកជាមនុស្សរមែងស្លាប់។ ដោយសារការស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់បានបំបាត់ចោលការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សដែលធ្វើអោយព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ព្រះព្រមស្តាប់បង្គាប់ព្រះបិតារហូតដល់សុគត់លើឈើឆ្កាង។ ក្នុងការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះអង្គព្រះអង្គបូជាអង្គទ្រង់ជាយញ្ញបូជាដល់ព្រះវរបិតាដូច្នេះយុត្តិធម៌របស់ព្រះវរបិតាអាចត្រូវបានអំពាវនាវម្តងហើយម្តងទៀតដើម្បីឱ្យ អ្នកជឿទាំងអស់អាចត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធហើយនិងបានសម្រេចបំពេញ។ ទ្រង់បានបង្ហូរព្រះលោហិតដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ជាតម្លៃនៃការប្រោសលោះយើងដើម្បីឱ្យសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានឆេះប្រឆាំងនឹងយើងគួរតែត្រូវបានពន្លត់ហើយយើងត្រូវបានសំអាតពីអំពើ

ទុច្ចរិតរបស់យើង។ នៅក្នុងការប្រោសលោះនេះគ្មានអ្វីដែលគ្មានអាថ៌កំបាំង
ទេ

ទ្រង់បានរងទុក្ខក្រោមការដឹកនាំរបស់លោកប៉ុនទាសពីឡាតដែលសាល
ក្រមបានផ្ដោតទោសទ្រង់ថាជាឧក្រិដ្ឋជននិងជាអ្នករំលោភបំពានដើម្បី
យើងអាចត្រូវបានដោះលែងនិងត្រូវបានដោះលែងនៅចំពោះមុខនៃ
ចៅក្រមដ៏អស្ចារ្យ។

ទ្រង់ត្រូវបានគេឆ្កាងដើម្បីស្វ្រាវនៅលើឈើឆ្កាងដែលត្រូវបណ្តាសាតាម
ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ពេលគឺបណ្តាសាដែលអំពើបាបរបស់យើង
សមនឹងទទួល។ ព្រះអង្គបានសោយទិវង្គតដើម្បីនឹងយកឈ្នះលើសេចក្តី
ស្លាប់ដែលគំរាមកំហែងដល់យើងហើយឈ្នះសេចក្តីស្លាប់នោះបើពុំនោះទេ
យើងមុខជាអាចស្លាប់ពុំខាន។ ទ្រង់ត្រូវបានគេបញ្ចុះក្នុងផ្នូរដូច្នេះយើងរូបរាង
ជាមួយទ្រង់ដោយសារអំណាចនៃការសុគតរបស់ទ្រង់អាចត្រូវបានកប់
ជាមួយនឹងអំពើបាបរបស់យើងហើយបានរួចពីអំណាចរបស់អារក្សនិងសេ
ចក្តីស្លាប់។ ទ្រង់បានចុះទៅក្នុងនរកមានន័យថាទ្រង់ត្រូវបានវាយប្រហារ
ដោយព្រះហើយថាទ្រង់បានស្វ្រាវនិងមានអារម្មណ៍តឹងរ៉ឹងចំពោះការជំនុំជំ
រះរបស់ព្រះដោយដាក់អង្គទ្រង់នៅចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់
នោះខ្លួនយើងនិងការពេញចិត្តនឹងយុត្តិធម៌របស់ព្រះជាជំនួសយើង។ ដូច្នេះ
ទ្រង់បានរងទុក្ខនិងទទួលទោសដែលអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងសមនឹងទទួល
ខណៈពេលដែលទ្រង់មិនមានអំពើបាបបន្តិចសោះនៅក្នុងទ្រង់ព្រះបិតា
ដែលមិនធ្លាប់បានក្រោធចំពោះនឹងទ្រង់ទេសម្រាប់របៀបដែលទ្រង់អាច
មិនធ្លាប់បានខឹងសម្បាញ៉ាងខ្លាំងប្រឆាំងនឹងបុត្រជាទីស្រឡាញ់របស់ព្រះ
ដែលទ្រង់បានរកឃើញក្តីអំណរនៅរបស់ទ្រង់ទាំងអស់? ហើយក្រៅពីនេះ

តើព្រះបុត្រាអាចផ្តាច់ព្រះហឫទ័យព្រះបានដោយការអង្វររបស់ទ្រង់យ៉ាងម៉េចប្រសិនបើព្រះទ្រង់ខ្វាល់?

ប៉ុន្តែយើងដឹងច្បាស់អំពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះក្នុងន័យថាត្រូវបានវាយនិងយកឈ្នះដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះនោះទ្រង់បានទទួលនូវការបង្ហាញពីការតបតរបស់ព្រះរហូតដល់មានការរំជួលចិត្តស្រែកថា ព្រះអង្គៗនៃទូលបង្គំអើយ ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់ចោលទូលបង្គំ (ម៉ាថាយ ២៧: ៤៦)

នៅថ្ងៃទីបីទ្រង់មានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ ទ្រង់បានហោះទៅលើឋានសួគ៌ ហើយអង្គុយនៅខាងស្តាំព្រះជាបិតាដែលមានឫទ្ធានុភាពខ្លាំងក្លាបំផុត។ លើកពីទីនោះព្រះអង្គនឹងយាងវិញដើម្បីជំនុំជំរះមនុស្សរស់និងមនុស្សស្លាប់។

តាមរយៈការរស់ឡើងវិញនេះយើងមមិនអាចប្រកែកបានក្នុងការទទួលបានជ័យជំនះលើច្បាប់នៃសេចក្តីស្លាប់។ ការពិតគឺថាទ្រង់មិនអាចត្រូវបានឃុំឃាំងដោយច្រវាក់នៃការស្លាប់ទេ។ ការរស់ពីសុគតឡើងវិញរបស់ទ្រង់គឺជាអង្គហេតុជាក់លាក់មួយដែលជាមូលដ្ឋានគ្រឹះត្រឹមតែការរស់ឡើងវិញរបស់យើងផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះទេតែថែមទាំងការរស់ឡើងវិញនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះដែលអាចឱ្យយើងរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មី។ ព្រះអង្គបានយាងឡើងទៅស្ថានបរមសុខដើម្បីចូលមកជិតយើងដើម្បីអោយមនុស្សគ្រប់គ្នាស្គាល់ទ្រង់។ តាមពិតព្រះអង្គបានចូលទៅក្នុងស្ថានបរមសុខជាមួយមនុស្សជាតិក្នុងនាមយើងដូចព្រះអង្គស្ថិតនៅជាប់នឹងព្រះត្រិសូដែវ។ ដូច្នេះយើងបានទទួលសម្បត្តិសូគិរូចស្រេចហើយតាមរយៈសេចក្តីសង្ឃឹមហើយអង្គុយជាមួយព្រះអង្គនៅស្ថានបរមសុខហើយសម្រាប់យើងដែលទ្រង់បានចូលទៅក្នុងទីស

ក្តាររបស់ព្រះជាទីសក្ការៈមិនមែនធ្វើឡើងដោយដៃរបស់មនុស្សទេ។
ដោយតាមរយៈទ្រង់ជាសម្តេចសង្ឃអស់កល្បទ្រង់បានចូលទៅទីនោះ
ដើម្បីធ្វើជាអ្នកតស៊ូមតិ និងជាអ្នកសម្របសម្រួលរហូត។

ព្រះអង្គគង់នៅខាងស្តាំព្រះវរបិតា។

នេះមានន័យថាដំបូងបង្អស់គឺថាព្រះអង្គត្រូវបានបង្កើតឡើងជាព្រះអម្ចាស់
និងជាម្ចាស់លើអ្វីៗទាំងអស់ដើម្បីថែរក្សានិងទ្រទ្រង់យើងដោយអំណាច
របស់ព្រះអង្គដើម្បីឲ្យសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនិងអំណាចរបស់សិរីរុងរឿង
ប្រឆាំងនឹងអំណាចនៃនរក។

ទីពីរនេះមានន័យថាទ្រង់បានទទួលនូវព្រះគុណទាំងអស់នៃព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធដើម្បីប្រទានដល់អ្នកដែលស្មោះត្រង់នឹងទ្រង់និងដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេ
មានកម្លាំងចិត្ត។ ហេតុដូច្នេះទោះបីជារូបកាយរបស់ទ្រង់ត្រូវបានយាងទៅ
ឋានសួគ៌ហើយមិននៅទីនេះសម្រាប់យើងដើម្បីមើលឃើញក៏ដោយក៏ទ្រង់
នៅតែគាំទ្រអ្នកស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ដោយជំនួយនិងអំណាចរបស់ទ្រង់
ហើយបង្ហាញដល់ពួកគេនូវកម្លាំងជាក់ស្តែងនៃវត្តមានរបស់ទ្រង់។ ហើយ
មើលខ្ញុំក៏នៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាជារាល់ថ្ងៃដែរ ដរាបដល់បំផុតកល្ប (ម៉ា
ថាយ ២៨:២០) ។

នៅទីបញ្ចប់ទ្រង់នឹងចុះពីទីនោះនៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ ទ្រង់នឹងធ្វើកិច្ចការនេះ
និងសម្រេចដូចអ្វីដែលទ្រង់បានសន្យាបន្ទាប់មកព្រះអង្គនឹងបង្ហាញអោយ
មនុស្សទាំងអស់ឃើញនូវព្រះចេស្តាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលពុំអាចយល់បានពីជុំនុំ
ជំរះមនុស្សរស់និងមនុស្សស្លាប់។ ព្រះអង្គនឹងប្រទានផលដល់មនុស្សទាំង

អស់តាមអំពើដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តដូចគេម្នាក់ៗបានបង្ហាញថាខ្លួនស្មោះ
ត្រង់ឬមិនស្មោះត្រង់។

ខ្ញុំជឿលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ការពិតដែលយើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យជឿលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យ
ថាយើងត្រូវបានបង្ហាត់ឱ្យរំពឹងថានឹងទទួលបានពីព្រះនូវរាល់ព្រះដែលមាន
នៅក្នុងគម្ពីរត្រូវបានសន្យានៅក្នុងទ្រង់។ តាមរយៈព្រះចេស្ដានៃព្រះវិញ្ញាណ
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនាំមកនូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលល្អទោះនៅទីណាក៏ដោយ។
តាមរយៈអំណាចនេះទ្រង់បង្កើតការពារថែរក្សានិងផ្តល់ជីវិតដល់អ្វីៗទាំងអ
ស់។ តាមរយៈព្រះចេស្ដាតែមួយព្រះអង្គបន្សុទ្ធនិងទាញយើងមករកព្រះអង្គ
ផ្ទាល់ដើម្បីអោយយើងទទួលបានការសង្គ្រោះ។ នៅពេលព្រះវិញ្ញាណ
បរិសុទ្ធគង់នៅក្នុងយើងដូច្នេះព្រះអង្គដែលបំភ្លឺយើងក្នុងពន្លឺរបស់យើង
ដើម្បីអោយយើងអាចស្តាប់ស្តាប់ដែលមិនចេះរឹងស្ងួតដែលមាននៅក្នុងព្រះ
គ្រីស្ទ។

វាគឺជាព្រះវិញ្ញាណដែលដាក់ដូងចិត្តយើងអោយឆាប់ឆេះដោយអណ្តាតភ្លើ
ងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះនិងអ្នកជិតខាង។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃហើយ
កាន់តែខ្លាំងឡើងៗគឺជាអ្នកដែលសម្លាប់ហើយបំផ្លាញអំពើទុច្ចរិតរបស់
យើងដូច្នេះប្រសិនបើមានអំពើល្អណាមួយត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងយើង
នោះវាគឺជាផលនិងលទ្ធផលនៃព្រះគុណរបស់គាត់។

វាគឺជាព្រះវិញ្ញាណដែលដាក់ដូងចិត្តយើងអោយឆេះឆួលដោយភ្លើងនៃសេ
ចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះនិងអ្នកជិតខាង។ ជារៀងរាល់ថ្ងៃហើយកាន់តែខ្លាំង

ឡើងៗគឺជាអ្នកដែលសម្លាប់ហើយបំផ្លាញអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងដូច្នេះ
ប្រសិនបើមានអំពើល្អណាមួយត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងយើងនោះវាគឺជា
ផលនិងលទ្ធផលនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់។

**ខ្ញុំជឿលើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហើយទុកចិត្តនឹងគ្រីស្ទបរិសុទ្ធសកលលោក
ជឿថាក្រុមជំនុំបរិសុទ្ធមានការទាក់ទងគ្នា។**

ជំនឿនេះត្រូវបានបង្ហាញដែលយើងអាចធានាបានថាអ្នកដែលបានជ្រើស
រើសទាំងអស់ត្រូវបានរួបរួមគ្នាដោយចំណងនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងជំនឿតែ
មួយនៅក្នុងរាស្ត្រតែមួយនៃព្រះដែលព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង
ដ្បិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទដែលអ្នកជឿបានជ្រើសរើសមុនពេលដែលលោកិយ
នេះត្រូវបានរួមគ្នានៅក្នុងនគរព្រះ។នេះគឺជាសង្គមភាគូលិកដែលត្រូវ
និយាយជាសកលពីព្រោះមិនមានព្រះវិហារពីរបីទេ។ព្រះជាម្ចាស់ដែល
បានជ្រើសរើសត្រូវបង្រួបបង្រួមនិងរួបរួមជាមួយគ្នាក្នុងអង្គព្រះគ្រីស្ទតាម
របៀបមួយដែលពួកគេពឹងផ្អែកលើតែមួយចំពើនដូចក្នុងរូបកាយតែមួយ
ហើយភ្ជាប់នឹងរូបមួយទៀតដោយការរៀបចំស្រដៀងនឹងអង្គដែលមានពួក
ជំនុំតែមួយ។ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងជាអង្គតែមួយពីព្រោះមានសេចក្តី
សង្ឃឹមនិងសេចក្តីស្រឡាញ់តែមួយទទួលបានជីវិតរបស់ពួកគេពីវិញ្ញាណ
តែមួយរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយត្រូវបានហៅឱ្យទទួលមរតកជាជីវិតអស់ក
ល្យ។សង្គមនេះក៏បរិសុទ្ធដែរពីព្រោះអស់អ្នកដែលត្រូវបានរើសតាំងដោយ
ភស្តុតាងដ៏អស់កល្យរបស់ព្រះដែលត្រូវបានស្វាគមន៍ក្នុងនាមជាសមាជិក
នៃក្រុមជំនុំទាំងអស់សុទ្ធតែត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយព្រះអម្ចាស់ហើយ
បានបង្កើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណ។ពាក្យនៃការរួបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធពន្យល់

កាន់តែច្បាស់អំពីអ្វីដែលក្រុមជំនុំការរួបរួមគ្នារបស់អ្នកជឿដូចជានៅពេលដែលម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេទទួលអំណោយណាមួយពីព្រះចំណែកទាំងអស់ទោះបីជាការផ្តល់អំណោយរបស់ព្រះអាចត្រូវបានដឹកនាំជាពិសេសចំពោះ មួយជាងទៅផ្សេងទៀត។នេះគឺដូចជាសមាជិកនៃរូបកាយតែមួយដែលនៅក្នុងសាមគ្គីភាពរបស់ពួកគេទាំងអស់គ្នាបានចូលរួមក្នុងអ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេមានខណៈពេលដែលពួកគេម្នាក់ៗមានអំណោយជាក់លាក់របស់គេហើយមុខងាររបស់ពួកគេនៅតែមានភាពខុសគ្នា។ដូច្នេះខ្ញុំសូមនិយាយម្តងទៀតរាល់អ្នកដែលបានជ្រើសរើសទាំងអស់ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាហើយបញ្ចូលគ្នាជារូបកាយតែមួយ។យើងជឿថាក្រុមជំនុំនិងការរួបរួមរបស់គេជាមនុស្សបរិសុទ្ធតាមរបៀបដែលធានាដោយជំនឿរឹងមាំរបស់យើងលើព្រះគ្រីស្ទ។

ខ្ញុំជឿលើការលើកលែងទោសបាប។

វាគឺជាគ្រឹះនៃការលើកលែងទោសបាបដែលសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសាងសង់ការលើកលែងទោសនេះជាការពិតនៃការចូលទៅជិតព្រះនិងឧបករណ៍ដែលកាន់កាប់និងរក្សាយើងនៅក្នុងនគររបស់ព្រះ។ភាពសុចរិតទាំងអស់របស់អ្នកជឿត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងការលើកលែងទោសបាប។សម្រាប់សេចក្តីសុចរិតនេះមិនត្រូវបានទទួលដោយគុណប្រយោជន៍ណាមួយឡើយប៉ុន្តែបានតែតាមរយៈមេត្តាករុណារបស់ព្រះអម្ចាស់។ដោយមានទុក្ខកង្វល់និងស្រពេចស្រពិលដោយចិត្តនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេអ្នកជឿត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយការយល់ដឹងអំពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។

ខ្លួនគេពួកគេស្រែកថ្ងៃនិងដូចជាស្ថិតក្នុងបន្ទុកដ៏ធ្ងន់មួយហើយដោយសារ
 តែការស្អប់ខ្ពើមអំពើបាបនិងស្មារតីដ៏ធុញថប់នេះពួកគេបានសម្លាប់សាច់
 និងអ្វីៗដែលកើតឡើងដោយខ្លួនឯង។ព្រះគ្រីស្ទបានទិញដោយផ្ទាល់នូវ
 ការលោះបាបនៃតម្លៃព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់តែមួយអង្គគត់ដែលយើងត្រូវ
 តែស្វែងរក។ដូច្នេះយើងត្រូវបានបង្រៀនអោយជឿថាតាមរយៈព្រះគុណ
 របស់ព្រះនិងតាមរយៈការអង្វររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាំងការលើកលែង
 ទោសបាបនិងព្រះគុណត្រូវបានផ្តល់ដល់យើងដែលត្រូវបានហៅហើយនាំ
 យកមកក្នុងរូបកាយរបស់ក្រុមជំនុំ។ការលើកលែងទោសបាបមិនត្រូវបានផ្តល់
 ឱ្យយើងនៅកន្លែងផ្សេងទៀតឬតាមមរម្យបណ្តាមួយទេពីព្រោះនៅខាង
 ក្រៅព្រះវិហារនិងការរូបរួមនៃពួកបរិសុទ្ធមិនមានការសង្គ្រោះទេ។

***ខ្ញុំជឿថារូបកាយដ៏ចេះស្លាប់នេះនឹងរស់ឡើងវិញ ប្រកបដោយជីវិតអស់
 កល្បជានិច្ច អាម៉ែន។***

ដំបូងបង្អស់យើងត្រូវបានបង្រៀនឱ្យទន្ទឹងចាំការរស់ឡើងវិញ។មានន័យថា
 អំណាចដូចគ្នាដែលទ្រង់បានប្រោសព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ពីស្លាប់នោះ
 នឹងមានន័យថាព្រះអម្ចាស់នឹងហៅពីចូលវិញនិងអំពើពុករលួយ,និងទៅក្នុង
 ជីវិតថ្មី,សាច់របស់យើងដែលត្រូវបានប៉ះដោយការស្លាប់មុនពេលការជំនុំជំរះ
 ។អ្នកដែលត្រូវបានរកឃើញនៅគ្រានោះនឹងចូលទៅក្នុងជីវិតថ្មីហើយ
 រឿងនេះនឹងកើតឡើងតាមរយៈការផ្លាស់ប្តូរភ្លាមៗជាជាងតាមរយៈទម្រង់
 នៃសេចក្តីស្លាប់ធម្មតា។ពាក្យបន្ថែមជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានបែងចែក
 រវាងល្អនិងអាក្រក់។តាមពិតដំណើររស់ឡើងវិញជារឿងធម្មតា។

ប៉ុន្តែនឹងនាំឱ្យមានលក្ខខណ្ឌផ្សេងៗគ្នា។ ការរស់ឡើងវិញរបស់យើងនឹង ក្លាយជាបែបនោះគឺដែលត្រូវបានលើកឡើងពីការពុករលួយទៅជាភាពមិន ចេះរលួយហើយត្រូវបានលើកតម្កើងទាំងរូបកាយនិងព្រលឹងរបស់យើង ព្រះអម្ចាស់នឹងទទួលយើងចូលទៅក្នុងព្រះពរដ៏អស្ចារ្យដែលដកចេញពី ភាពនៃការផ្លាស់ប្តូរអំពើពុករលួយ។ យើងនឹងមានពន្លឺជីវិតនិងសេចក្តី សុចរិតពេញលេញនិងពេញលេញដោយយើងបានរូបរួមជាមួយព្រះអ ម្ចាស់ដែលគ្រប់ដូរដែលមិនចេះរឹងស្ងួត។ ព្រះពរនេះនឹងជានគរបស់ព្រះ ដែលជានគរដែលពោរពេញទៅដោយពន្លឺសេចក្តីអំណរអំណាចនិងសុភម ង្គុល។ ការពិតទាំងនេះគឺលើសពីចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស។ យើងឃើញដូច ជានៅក្នុងកញ្ចក់និងតាមរបៀបខុសប្រក្រតីរហូតដល់ថ្ងៃដែលព្រះអម្ចាស់ នឹងអនុញ្ញាតឱ្យយើងមើលឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ។

ផ្ទុយពីនេះការកាត់ទោសចំពោះមនុស្សទុច្ចរិតដែលមិនបានស្វែងរកនិង គោរពព្រះតាមរយៈជំនឿពិតនិងរស់នៅនឹងមិនមានចំណែកនៅក្នុងព្រះជា ម្ចាស់ឬនគរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ពួកគេនឹងត្រូវទំលាក់ជាមួយអារក្សទៅក្នុង សេចក្តីស្លាប់ដែលមិនវេទនា។ ត្រូវបានដកចេញពីអំណាចទាំងអស់និងពី ព្រះពរដទៃទៀតនៃនគរស្ថានសួគ៌ដែលបានថ្កោលទោសចំពោះភាពងងឹត ជារៀងរហូតនិងការរងទុក្ខវេទនាអស់កល្បជានិច្ចពួកគេនឹងត្រូវខាំដោយ ដង្កូវដែលនឹងមិនស្លាប់និងឆេះដោយភ្លើងដែលមិនចេះរលត់ឡើយ។

10. គេសេចក្តីសង្ឃឹមជាអ្វី

ជំនឿដូចដែលយើងបានឃើញគឺជាការបញ្ចូលភាពមិនចេះរឹងស្ងួតនៃសេចក្តី ពិតរបស់ព្រះដែលមិនអាចកុហកនិងបោកបញ្ឆោតឡើយ។ ស្រដៀងគ្នា

ទាំងនេះព្រះបំពេញតាមការសន្យារបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះសេចក្តីសង្ឃឹមគឺគ្មានអ្វី
ក្រៅពីការរំពឹងទុកយ៉ាងមុតមាំចំពោះអ្វីដែលជំនឿជឿជាក់ថាត្រូវបាន
សន្យាដោយព្រះ។

ជំនឿជឿជាក់ថាព្រះជាសេចក្តីពិតសេចក្តីសង្ឃឹមរង់ចាំឱ្យទ្រង់បង្ហាញសេ
ចក្តីរបស់ទ្រង់តាមពេលវេលាសមស្រប។

ជំនឿជឿជាក់ថាព្រះជាព្រះបិតារបស់យើងជាសេចក្តីសង្ឃឹមជឿជាក់ថា
ទ្រង់នឹងគង់យើងជានិច្ច។

ជំនឿជឿជាក់ថាជីវិតអស់កល្បត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើងរួចហើយ៖ ក្តីសង្ឃឹមថា
នឹងរង់ចាំដល់ថ្ងៃដែលវានឹងត្រូវបានបង្ហាញ។

សេចក្តីជំនឿគឺជាគ្រឹះដែលសេចក្តីសង្ឃឹមត្រូវបានកសាងឡើង៖ ក្តីសង្ឃឹមផ្តុ
ល់សេចក្តីជំនឿនិងរក្សាវាឱ្យនៅគង់វង្ស។

ហើយដូចជាគ្មាននរណាម្នាក់អាចរំពឹងឬសង្ឃឹមលើអ្វីមួយពីព្រះដោយមិន
ជឿការសន្យារបស់គាត់ជាមុននោះទេ ភាពទន់ខ្សោយនៃជំនឿរបស់យើង
(ដែលអ្នកនឿយហត់មិនត្រូវវង្វេងស្មារតី) តែត្រូវបានគាំទ្រនិងការពារ
ដោយការតស៊ូនិងក្តីសង្ឃឹម។

ជំពូកទី ៤

ការអធិស្ឋាន

I. ភាពចាំបាច់នៃការអធិស្ឋាន

ម៉្យាងវិញទៀតមនុស្សដែលត្រូវបានណែនាំយ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងជំនឿពិតមើលឃើញ យ៉ាងច្បាស់ថាគាត់ត្រឹមត្រូវប៉ុណ្ណាបាត់បង់ទាំងអស់អ្វីដែលល្អនិងខ្វះខាតទាំងអស់ក្នុង ការសង្គ្រោះខ្លួនឯង។ ហេតុដូច្នេះហើយប្រសិនបើគាត់ចង់រកប្រភពជំនួយសម្រាប់ ភាពក្រលំបាករបស់គាត់ត្រូវតែចេញពីខ្លួនគាត់ហើយស្វែងរកវានៅកន្លែងផ្សេងទៀត ត។

ម៉្យាងវិញទៀតគាត់គិតពិចារណាអំពីព្រះអម្ចាស់ដែលថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះយេស៊ូវគ្រី ស្ទហើយដោយស្ម័គ្រចិត្តនិងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទបើកឱ្យគេនូវទ្រព្យសម្បត្តិនៅឯស្ថាន សួគ៌។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើដូច្នេះដើម្បី ឲ្យ ជំនឿរបស់មនុស្សទាំងអស់អាចយកមកមើល លើបុត្រជាទីស្រឡាញ់នេះដែលគេរំពឹងថានឹងរំពឹងផ្អែកលើព្រះរាជបុត្រានេះហើយ សង្ឃឹមថាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើងនិងចាក់ឫសនៅក្នុង ព្រះរាជបុត្រានេះ។ ដូច្នេះមនុស្សត្រូវតែងាកទៅរកព្រះដើម្បីទូលសូមពីអ្វីដែលព្រះ បានធ្វើនៅក្នុងគាត់ដោយការអធិស្ឋាន។ ដើម្បីដឹងថាព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះអម្ចាស់ត្រូវ ដឹងអ្វីៗដែលល្អទាំងអស់សុទ្ធតែមកពីព្រះអង្គអោយដឹងថាព្រះអង្គត្រាស់ហៅ យើងអោយទូលសុំអ្វីដែលយើងត្រូវការហើយមិនទាន់ហៅព្រះអង្គហើយអធិស្ឋាន អោយគេដូចជាការយល់ដឹងអំពីទ្រព្យសម្បត្តិលាក់នៅលើផែនដី ។

II. អត្ថន័យនៃការអធិស្ឋាន

ការអធិស្ឋានគឺជាទម្រង់នៃការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នារវាងព្រះនិងខ្លួនយើងដែលយើងបានដាក់នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអង្គបំណងប្រាថ្នាមានអំណរនិងការត្អូញត្អែររបស់យើងទាំងអស់ដែលមាននៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។នេះជាដូច្នេះរាល់ពេលដែលយើងអំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងជម្រៅនៃចិត្តរបស់យើងហើយទូលទៅកាន់ទ្រង់ព្រោះវាមិនត្រឹមតែបំពេញកប្បអណ្តាតទេ។ជាការពិតណាស់អណ្តាតពិតជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការអធិស្ឋានដែលក្នុងនោះវាជួយរក្សាស្មារតីអោយកាន់តែយកចិត្តទុកដាក់នៅពេលវាអរគុណដល់ព្រះហើយដោយសារតែផ្នែកនេះនៃរាងកាយរបស់យើងដែលត្រូវបានរចនាឡើងជាពិសេសដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវតែមានជាប់ទាក់ទងនឹងបេះដូង ក្នុងការសញ្ជឹងគិតអំពីភាពល្អរបស់គាត់។ទោះយ៉ាងណាព្រះអម្ចាស់ប្រកាសតាមរយៈពួកហោរារបស់ព្រះអង្គនូវអ្វីដែលដំនុំជំរះដល់អ្នកដែលគោរពទ្រង់ដោយបបួរមាត់របស់ពួកគេខណៈដែលគ្មានឆន្ទៈធ្វើវាពិតប្រាកដ – មនុស្សដែលមានចិត្តឆ្ងាយពីទ្រង់ (អេសាយ ២៩:១៣; ម៉ាថាយ ១៥: ៨) ។

ប្រសិនបើការអធិស្ឋានពិតត្រូវតែជាចលនាដ៏បរិសុទ្ធនៃដូងចិត្តរបស់យើងចំពោះព្រះយើងត្រូវតែដកខ្លួនចេញពីរាល់ការគិតពីសិរីល្អរបស់ខ្លួនប្រជាជាតិទាំងអស់នៃសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនិងទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង។ដូច្នេះហោរាបានដាស់តឿនយើងអោយអធិស្ឋានមិនពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងទេតែពឹងផ្អែកលើមេត្តាករុណាដ៏ធំធេងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដើម្បីឱ្យទ្រង់អាចផ្តល់សំណូមរបស់យើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះទ្រង់ដោយឃើញថាយើងជាប់ព្រះនាមទ្រង់(ដានីយ៉ែល៩:១៨)។ការយល់ដឹងនេះថាយើងមានតម្រូវការផ្ទាល់ខ្លួនខ្លាំងណាស់មិនត្រូវរារាំងយើងពីការចូលទៅជិតព្រះឡើយ។ការអធិស្ឋានមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងឲ្យយើងអាចលើកតម្កើងខ្លួនយើង

ដោយក្រអឺតចំពោះព្រះហើយក៏មិនគួរលើកតម្កើងសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់យើងដែរ ប៉ុន្តែ យើងអាចទទួលយកភាពក្រីក្ររបស់យើងដោយស្រែកថ្ងូរដូចកូនៗប្រាប់ឪពុកអំពី បញ្ហារបស់ពួកគេ។ វិធីនៃការគិតបែបនេះគួរតែដូចជាការជំរុញជំរុញឱ្យយើង អធិស្ឋានកាន់តែខ្លាំងឡើង។ មានរឿងពីយ៉ាងដែលគួរជំរុញយើងអោយអធិស្ឋាន៖ ទី មួយការណែនាំរបស់ព្រះដែលបញ្ជាអោយយើងអធិស្ឋាន។ បន្ទាប់មកព្រះបន្ទូល សន្យាដែលព្រះអង្គសន្យាថាយើងនឹងទទួលបានពីអ្វីដែលយើងទូលសូម។ អ្នកដែល អំពាវនាវដល់ព្រះហើយអធិស្ឋានដល់ទ្រង់ទទួលបានការលូងលោមគួរឱ្យកត់ សម្គាល់ពីព្រោះពួកគេដឹងថាតាមរយៈការអធិស្ឋានពួកគេកំពុងធ្វើអ្វីដែលគាប់ព្រះ ហឫទ័យព្រះអង្គដោយប្រាកដអំពីការសន្យាមានលើសពីនេះទៀតភាពប្រាកដប្រជា នៃការឆ្លើយតប។ ថ្ងូរសូម នោះតែងនឹងឲ្យមកអ្នកចូររកនោះតែងនឹងឃើញថ្ងូរគោះ នោះតែងនឹងបើកឲ្យអ្នក(ម៉ាថាយ ៧:៧)។

នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ថ្ងូរអំពាវនាវដល់អញនៅថ្ងៃមានសេចក្តីទុក្ខ លំបាក នោះអញនឹងជួយឲ្យរួច ឯងឯងនឹងលើកដំកើងដល់អញ(ទំនុកកំកើង ៥០: ១៥)។

អត្ថបទចុងក្រោយនេះបង្ហាញថាមានការអធិស្ឋានពីរប្រភេទគឺការសុំ(ការស្នើសុំ)និង ការថ្លែងអំណរគុណ។ នៅក្នុងការទូលសុំយើងបានដាក់នៅចំពោះព្រះនូវអ្វីដែលដូង ចិត្តរបស់យើងចង់បាន។ នៅក្នុងការថ្លែងអំណរគុណយើងទទួលស្គាល់ពីព្រះដែល ទ្រង់បានផ្តល់ឱ្យយើង។ ហើយយើងត្រូវតែប្រាកដថាយើងប្រើការអធិស្ឋានទាំងពីរ ប្រភេទជានិច្ច។ នេះក៏ព្រោះតែយើងញាំញីដោយភាពក្រីក្រនិងភាពទុក្ខវិបាកបែបនេះ សូម្បីតែពួកយើងដែលពូកែក៏ត្រូវស្រែកថ្ងូរនិងថ្ងូរគត់ឈប់ហើយអំពាវនាវដល់ព្រះអ ម្ចាស់ដោយចិត្តរាបទាប។ ម៉្យាងវិញទៀតអំណោយដ៏សប្បុរសដែលព្រះអម្ចាស់ ប្រទានមកយើងលើភាពល្អរបស់ទ្រង់គឺមានច្រើនណាស់ដែលយើងមើលទៅអ្វី

ដែលអស្ចារ្យទាំងនេះត្រូវបានគេមើលឃើញថាអស្ចារ្យណាស់ដែលយើងតែងតែ
មានហេតុផលសរសើរនិងអព្រះគុណ។

III. ការអធិស្ឋានរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ព្រះវរបិតាដែលមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាមិនត្រឹមតែបានបញ្ជាឱ្យយើង
អធិស្ឋាននិងដាស់តឿនយើងឱ្យស្វែងរកព្រះអង្គនៅគ្រប់កាលៈទេសៈប៉ុណ្ណោះទេ។
ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទ្រង់ឃើញថាយើងនៅតែមិនដឹងថាយើងត្រូវសុំអ្វីនិងអ្វីដែល
យើងកំពុងត្រូវការទ្រង់បានសំរេចព្រះទ័យជួយយើងក្នុងភាពនេះហើយទ្រង់បានផ្គត់
ផ្គង់អ្វីដែលយើងកំពុងខ្វះ។ដូច្នេះតាមរយៈព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ទ្រង់យើង
ទទួលបានការពង្រឹងដ៏អស្ចារ្យដែលទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងអធិស្ឋានដូចនឹងព្រះបន្ទូល
របស់ទ្រង់ផ្ទាល់។ការអធិស្ឋានដែលទ្រង់បានផ្តល់និងចេញបញ្ជាគឺមានពីញត្តិចំនួន
៦។បីដំបូងត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់ជាពិសេសជាមួយនឹងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់។នៅពេលយើងនិយាយគឺជារឿងតែមួយគត់ដែលយើងគួរពិចារណា។យើង
មិនគួរគិតពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ។បញ្ញត្តិចំនួន៣ផ្សេងទៀតគឺពាក់ព័ន្ធនឹងខ្លួន
យើងហើយសុំអ្វីដែលយើងត្រូវការ។ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានត្រូវបានរៀបចំតាមរបៀប
មួយដែលថាសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលយើងស្នើសុំក្នុងបញ្ញត្តិទាំងបីដំបូង(ខ
ណៈពេលដែលយើងងាកចេញពីគំនិតរបស់យើងពីការគិតពីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់
ខ្លួនរបស់យើង)នាំមកនូវសុខុមាលភាពរបស់យើង។ម៉្យាងវិញទៀតនៅក្នុងបញ្ញត្តិ
ទាំងបីចុងក្រោយយើងស្នើសុំតែរឿងដែលចាំបាច់សម្រាប់យើងដើម្បីលើកតម្កើង
សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

1.ព្រះវរបិតាសូតិ

ច្បាប់ទីមួយនៃការអធិស្ឋានទាំងអស់គឺថាត្រូវតែថ្វាយដល់ព្រះដោយនូវព្រះនាម
ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានឡើយ។ នៅក្នុងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះជាព្រះ
វរបិតាយើងពិតជាកំពុងដាក់នាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ គ្មាននរណាម្នាក់នៅលើលោកនេះ
ដែលសក្តិសមនឹងណែនាំខ្លួនគេទៅកាន់ព្រះនិងបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខទ្រង់ឡើ
យ។ ដើម្បីសង្គ្រោះយើងពីភាពអាម៉ាសដែលមានដល់យើងព្រះវរបិតាមានសូតិដ៏ល្អ
នេះបានប្រទានដល់យើងនូវព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះអង្គយេស៊ូវជាអ្នកសម្រុះសម្រួល
និងអ្នកអង្វរ។ បានដឹកនាំដោយព្រះយេស៊ូវយើងអាចចូលទៅជិតទ្រង់ដោយក្លាហាន
ដោយដឹងច្បាស់ថាគ្មានអ្វីដែលទូលសូមក្នុងព្រះនាមនៃអ្នកទូលអង្វរនេះនឹងត្រូវ
បដិសេធឡើយដ្បិតព្រះវរបិតាមិនអាចបដិសេធទ្រង់បានឡើយ។ បណ្តឹងរបស់ព្រះ
មិនត្រឹមតែជាបណ្តឹងនៃភាពរុងរឿងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែជាបណ្តឹងនៃព្រះគុណ។ តាមរយៈ
ព្រះនាមព្រះយេស៊ូវយើងមានសេចក្តីក្លាហានដើម្បីបង្ហាញខ្លួនជាចំហនៅមុខបណ្តឹង
នោះដើម្បីទទួលបានមេត្តាករុណានិងស្វែងរកព្រះគុណនៅពេលដែលយើងត្រូវការ
។

តាមពិតដូចយើងមានបទបញ្ញត្តិដែលអំពាវនាវដល់ព្រះនិងការសន្យាថាអ្នកដែលធ្វើ
ដូច្នេះនឹងត្រូវបានឆ្លើយតបដូច្នេះយើងក៏មានបទបញ្ញត្តិច្បាស់លាស់ដើម្បីអំពាវនាវ
ដល់ទ្រង់ក្នុងនាមព្រះគ្រីស្ទហើយត្រូវបានសន្យាថាយើងនឹងទទួលបានអ្វីទាំងអស់
ដែលយើងទូលសុំនៅក្នុងព្រះនាមទ្រង់ (យ៉ូហាន ១៤:១៣; ១៦:២៣)។ វាត្រូវបាន
បន្ថែមថាព្រះវរបិតារបស់យើងគឺនៅស្ថានសួគ៌។ នេះគឺដើម្បីទាញយកភាពងងឹតខ្ពង់
ខ្ពស់របស់ព្រះអង្គ(ស្មារតីរបស់យើងដោយសារតែភាពល្ងង់ខ្លៅមិនអាចយល់បាន
ទេ)ព្រោះភ្នែករបស់យើងមិនដឹងថាពិតជាគ្មានភាពស្រស់ស្អាតនិងពេញដោយភាព
អស្ចារ្យជាងមេឃ។ ការសម្តែងចេញនេះនៅស្ថានសួគ៌បង្ហាញថាព្រះបានលើកតម្កើង
មានឫទ្ធានុភាពនិងហួសពីការយល់ដឹង។ ឥឡូវនេះនៅពេលដែលយើងលឺវាមាន

ន័យថាវាល់ពេលដែលព្រះនាមរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានលើកឡើងយើងត្រូវតែ
លើកស្ទួយគំនិតរបស់យើងខ្ពស់ដើម្បីកុំអោយស្រមៃគិតពីរឿងខាងសាច់ឈាមឬ
លើផែនដីមិនមែនទាក់ទងនឹងបំណងប្រាថ្នារបស់យើងទេ។

2.សូម ឲ្យ ព្រះនាមទ្រង់បានបរិសុទ្ធ

ការដាក់ព្រះនាមព្រះជាម្ចាស់គឺដើម្បីផ្តល់ការថ្វាយបង្គំដល់ទ្រង់ដែលមនុស្សសរសើរ
តម្កើងចំពោះគុណសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ពោលគឺប្រាជ្ញាភាពល្អអំណាចអំណាចយុត្តិធម៌
សេចក្តីពិតនិងមេត្តាករុណា។ដូច្នេះយើងសូមភាពរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់អាចត្រូវ
បានបញ្ចូលដោយសារតែគុណសម្បត្តិ។នេះមិនមែនជាការពិតទេពីព្រោះភាព
រុងរឿងរបស់ព្រះអង្គគឺមានសមត្ថភាពក្នុងការកើនឡើងឬថយចុះណាមួយ។ប៉ុន្តែ
ទាំងអស់ត្រូវតែគោរពភាពជាបរិសុទ្ធ។វាត្រូវតែទទួលស្គាល់និងលើកតម្កើងអ្វីក៏
ដោយដែលព្រះធ្វើសកម្មភាពរបស់ទ្រង់ត្រូវបានចាត់ទុកថាមានភាពរុងរឿង។ដូច្នេះ
ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទណ្ឌកម្មគេត្រូវតែចាត់ទុកជាយុត្តិធម៌។ប្រសិនបើទ្រង់
អភ័យទោសគេត្រូវតែគិតដល់មេត្តាករុណា។ប្រសិនបើទ្រង់បំពេញតាមការសន្យា
របស់ទ្រង់ត្រូវនិងអំពីការពិត។កាលណាយើងឃើញថាសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គស្ថិតនៅ
លើអ្វីៗទាំងអស់ហើយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនៅស្ថិតស្ថេរនៅទីនោះការសរសើរ
តម្កើងព្រះអង្គត្រូវតែមាននៅក្នុងចិត្តមនុស្សគ្រប់ភាសា។

3.សូមអោយរាជ្យរបស់ព្រះអង្គមកដល់

ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺជាការដឹកនាំនិងគ្រប់គ្រងរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គដើម្បីបង្ហាញដល់ពួកគេនៅក្នុងការប្រព្រឹត្តទាំងអស់នូវទ្រព្យសម្បត្តិដ៏សប្បុរសនិងមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គ។ ព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏ជាការចូលទៅក្នុងទីជ្រៅបំផុតនិងការបំភាន់របស់ទ្រង់ដែលមិនចង់ចុះចូលភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេដើម្បីឱ្យវាបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាគ្មានអំណាចណាអាចប្រឆាំងនឹងគាត់បានឡើយ។ ដូច្នេះយើងអធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកដល់។ តាមរយៈនេះយើងកំពុងអធិស្ឋានថាព្រះអម្ចាស់នឹងកើនចំនួនអ្នកជឿដែលអបអរសាទរសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គនៅក្នុងគ្រប់កិច្ចការដែលពួកគេបានធ្វើហើយព្រះអង្គនឹងបំពេញព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គលើសពីនេះទៅទៀតដើម្បីអោយគេអាចរស់នៅនិងគ្រងរាជ្យលើពួកគេបាន។ ទ្រង់អាចបំពេញឱ្យពួកគេទាំងស្រុង។

នៅពេលដែលយើងអធិស្ឋានតាមរបៀបនេះ: *សូមអោយរាជ្យទ្រង់បានមកដល់* យើងកំពុងតែសុំឲ្យ ព្រះរាជាណាចក្រនេះត្រូវបាននាំទៅដល់ភាពឥតខ្ចោះនិងពេញលេញ។ យើងកំពុងតែសុំអោយមានការបើកបង្ហាញអំពីការកាត់ទោសរបស់ទ្រង់គឺនៅថ្ងៃណាដែលទ្រង់នឹងត្រូវលើកតម្កើងហើយនឹងមានអ្វីៗទាំងអស់បន្ទាប់ពីបានប្រមូលផ្តុំរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ហើយទទួលពួកគេជាសិរីរុងរឿងហើយបានបំផ្លាញនគរបស់អារក្សសាតាំង។

4.សូមអោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គបានសំរេចនៅលើផែនដីដូចនៅឋានសួគ៌ដែរ

នៅទីនេះយើងកំពុងសុំឱ្យព្រះគ្រប់គ្រងនិងដឹកនាំអ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដីស្របតាមព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ដូចទ្រង់បានធ្វើនៅស្ថានសួគ៌ដែរ។ យើងកំពុងសុំឱ្យទ្រង់

បង្វែរអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងឆ្ពោះទៅរកលទ្ធផលដែលហាក់ដូចជាល្អសម្រាប់ទ្រង់ដែលប្រើ
 ការទាំងអស់និងធ្វើតាមព្រះទ័យទាំងអស់ទៅនឹងអ្វីដែលទ្រង់ចង់បាន។ តាមរយៈការ
 សុំនេះយើងបោះបង់ចោលបំណងប្រាថ្នាទាំងអស់របស់យើងប្រគល់ដល់ព្រះអ
 ម្ចាស់នូវរាល់បំណងប្រាថ្នារបស់យើងហើយអធិស្ឋានថាយើងនឹងធ្វើអ្វីដែលតាមចិត្ត
 របស់យើងឡើយប៉ុន្តែតាមព្រះទ័យទ្រង់វិញ។ តាមរបៀបនេះយើងមិនត្រឹមតែសុំថា
 ទ្រង់នឹងបណ្តាលឱ្យបំណងប្រាថ្នារបស់យើងក្លាយទៅជាគ្មានប្រសិទ្ធភាពនិងគ្មាន
 ប្រយោជន៍ទេនៅពេលផ្ទុយនឹងព្រះទ័យរបស់ទ្រង់ប៉ុន្តែទ្រង់នឹងបង្កើតដូងចិត្តថ្មីដល់
 យើងដោយលុបបំបាត់យើងតាមរបៀបដែលចលនាបំណងប្រាថ្នាអាចកើតឡើង
 នៅក្នុងយើងរំពឹងថានឹងមានការយល់ព្រមសុទ្ធពីព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ សរុបសេចក្តី
 មកយើងកំពុងសុំថាយើងនឹងមិនធ្វើអ្វីទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួនយើងផ្ទាល់នោះទេប៉ុន្តែថា
 ព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់អាចនឹងនៅក្នុងយើងហើយថាតាមរយៈគំនិតរបស់យើងយើង
 អាចរៀនស្រឡាញ់អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលគាត់ព្រះហឫទ័យនិងស្តាប់ខ្លឹមអ្វីៗដែលមិន
 សំប៉័ងព្រះទ័យព្រះ។

5. សូមប្រទានអាហារដែលយើងខ្ញុំត្រូវការនៅថ្ងៃនេះ

នៅទីនេះតាមមធ្យោបាយទូទៅយើងស្នើសុំអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលមានប្រយោជន៍ក្នុងការ
 ថែរក្សាអត្តិភាពរបស់យើងក្នុងចំណោមរបស់ពិភពលោកនេះ។ យើងមិនត្រឹមតែសុំ
 ចំណីអាហារនិងសម្លៀកបំពាក់ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែសម្រាប់អ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលព្រះជ្រាប
 ថាយើងត្រូវការចំណីអាហាររបស់យើងដោយភាពសុខសាន្ត។ និយាយឱ្យខ្លីដោយ
 បញ្ញត្តិនេះយើងកំពុងសរសើរខ្លួនយើងចំពោះភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះអម្ចាស់និង
 ប្រគល់ខ្លួនយើងទៅនឹងការយកចិត្តទុកដាក់របស់ទ្រង់ថែរក្សាយើង។ សម្រាប់ព្រះវរ
 បិតាដ៏ល្អនេះមិនដែលមើលងាយសូម្បីតែរូបកាយរបស់យើងក្នុងការថែរក្សា។ តាម

របៀបនេះទ្រង់បង្ហាត់យើងឱ្យទុកចិត្តលើទ្រង់សូម្បីតែក្នុងរឿងតូចតាចក៏ដោយក៏
ជំរុញឱ្យយើងរំពឹងពីទ្រង់នូវអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលចាំបាច់សូម្បីតែចំណីអាហារនិងទឹក
ដំណក់ចុងក្រោយ។

ដោយនិយាយថា“សូមប្រទានអាហារដែលយើងខ្ញុំត្រូវការនៅថ្ងៃនេះ”យើងបង្ហាញ
ថាយើងត្រូវតែចង់បានអ្វីដែលយើងត្រូវការពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃដោយដឹងច្បាស់ថា
នៅពេលដែលព្រះបិតារបស់យើងបានផ្តល់អាហារដល់យើងថ្ងៃនេះទ្រង់នឹងមិនខក
ខានយើងនៅថ្ងៃស្អែកដែរ។ទោះបីសព្វថ្ងៃនេះយើងកំពុងរស់នៅមានភាពបរិបូរណា
ក៏ដោយយើងនៅតែត្រូវសុំអាហារប្រចាំថ្ងៃរបស់យើងដោយទទួលស្គាល់ថាគ្មាន
មធ្យោបាយណាដែលអាចទ្រទ្រង់ជីវិតបានលើកលែងតែតាមរយៈព្រះពររបស់ព្រះ
ធ្វើអោយវាមានផ្លែផ្កានិងមានប្រយោជន៍។ចំពោះអ្វីដែលយើងមាននៅក្នុងដៃរបស់
យើងគឺមានតែរបស់យើងទេដែលព្រះអនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រើវាពីមួយម៉ោងទៅមួយ
ម៉ោងហើយផ្តល់ឱ្យយើងនូវចំណែកខ្លះចែករំលែក។ក្នុងការនិយាយសូមប្រទាន
ប្រចាំថ្ងៃរបស់យើងមានន័យថាភាពសប្បុរសរបស់ព្រះបង្ហាញអោយកាន់តែច្បាស់
ថែមទៀតធ្វើអោយអ្វីដែលមិនមែនដោយសារយើងទេ។នៅទីបំផុតក្នុងការស្នើសុំឱ្យ
មានអាហារនេះគួរតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដឹងច្បាស់ថាអ្វីៗទាំងអស់ដែលបានមករក
យើងនៅពេលយើងហាក់ដូចជាទទួលបានតាមរយៈកម្លាំងពលកម្មរបស់យើងគឺជា
អំណោយទានត្រង់និងឥតគិតថ្លៃពីព្រះ។

**6.សូមអត់ទោសសេចក្តីកំហុសរបស់យើងខ្ញុំ ដូចជាយើងខ្ញុំបានអត់ទោសដល់ដែល
ធ្វើខុសនឹងខ្ញុំដែរ**

ឥឡូវនេះយើងទូលសុំការអភ័យទោសនិងការលើកលែងទោសពីអំពើបាបគួរតែត្រូវ
បានផ្តល់ឱ្យយើងព្រោះវាចាំបាច់សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានករណីលើកលែង

ង។ ហើយយើងហៅថាបំណុលរបស់យើងពីព្រោះការផ្ដន្ទាទោសគឺជាការសងដែល
 យើងជំពាក់ព្រះហើយយើងមិនអាចសងបំណុលបានតាមវិធីណាទេប្រសិនបើយើង
 មិនបានលើកលែងតាមរយៈការលើកលែងទោសនេះដែលផ្តល់ដោយមេត្តាករុណា
 របស់ព្រះ។ ហើយយើងទូលសុំការអត់ទោសរបស់យើងគួរតែត្រូវបានលុបចោលនៅ
 ពេលយើងលើកលែងទោសរបស់អ្នកដែលធ្វើខុសចំពោះយើងតាមវិធីផ្សេងទៀត
 ដូចជាយើងអភ័យទោសដល់អ្នកដែលបានធ្វើឱ្យយើងរងរបួសតាមមធ្យោបាយណា
 មួយទោះបីជាវាត្រូវបានធ្វើឱ្យយើងឈឺចាប់ដោយសារសកម្មភាពឬប្រមាថក៏ដោយ
 ពាក្យសម្តី។ គ្មានបញ្ហាទេនៅទីនេះអំពីលក្ខខណ្ឌបន្ថែមដូចជាប្រសិនបើការអភ័យ
 ទោសដល់អ្នកដទៃយើងខ្លួនយើងសមនឹងទទួលការអត់ទោសពីព្រះជាម្ចាស់។ យើង
 កំពុងនិយាយអំពីសញ្ញាសំគាល់ដែលព្រះបានផ្តល់ឱ្យយើង។ គឺត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដើម្បី
 ធានាដល់យើងថាព្រះអម្ចាស់ពិតជាទទួលបានផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់
 ដល់យើងនៅពេលដែលយើងដឹងច្បាស់ថាយើងមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់អ្នក
 ដទៃនឹងចិត្តរបស់យើងបានល្អហើយស្អាតស្អំពីការស្អប់ការច្រណែននិងការសងសឹក
 ។ ផ្ទុយទៅវិញតាមរយៈសញ្ញាសំគាល់នេះព្រះបណ្តេញចេញពីក្នុងចំណោមមនុស្ស
 ដែលទ្រង់បានរាប់ថាជាកូនរបស់ទ្រង់ទាំងអស់ដែលមានទំនោរទៅនឹងការសងសឹក
 និងការបដិសេធមិនអភ័យទោសរក្សាគំនិតអាក្រក់របស់ពួកគេឆ្ពោះទៅរកអ្នកដទៃ
 ដែលមាននៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ។ សូមកុំអោយមនុស្សបែបនេះចូលមកអំពាវនាវ
 ដល់ព្រះដូចជាព្រះរេបិគាត្យិតចិត្តដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សនោះនឹង
 ដួលលើក្បាលរបស់ពួកគេផ្ទាល់។

**7. សូមកុំនាំយើងខ្ញុំទៅក្នុងសេចក្តីល្អឯទៀត តែសូមប្រោសយើងខ្ញុំឲ្យចពីសេចក្តីក្រ
 កំវិញ**

យើងមិននៅទីនេះសុំឱ្យចុះផុតពីការស្វិតទាំងនឹងការល្បងអ្វីទាំងអស់តម្រូវការរបស់
យើងត្រូវភ្ញាក់ដឹងខ្លួនជំរុញនិងរង្វោះរង្វើដោយការល្បងគឺដោយមានសន្តិភាពនិង
ភាពស្ងប់ស្ងាត់ច្រើនកុំឱ្យក្លាយជាខ្ជិលច្រអូស។ព្រះអម្ចាស់សាកល្បងអ្នកដែលព្រះ
អង្គបានជ្រើសរើសជារៀងរាល់ថ្ងៃបង្រៀនគេតាមរយៈសភាពក្រីក្រការរងទុក្ខនិង
ប្រភេទលីឈើឆ្កាងពួកគេ។ប៉ុន្តែការទូលសុំរបស់យើងគឺថាព្រះអម្ចាស់នឹងផ្តល់ឱ្យ
យើងនូវការល្បងរបស់យើងនូវផ្លូវមួយចេញពីពួកគេដើម្បីកុំអោយយើងត្រូវបាន
សង្កត់ដោយពួកគេប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញត្រូវបានពង្រឹងដោយកម្លាំងរបស់ព្រះយើងអាច
នឹងឈរយ៉ាងរឹងមាំប្រឆាំងនឹងអ្វីៗទាំងអស់អំណាចព្រះដែលជួយយើង។

ហើយមានអ្វីច្រើនជាងនេះទៅទៀត។ដោយត្រូវបាននាំទៅក្នុងការរក្សាសុវត្ថិភាព
របស់ព្រះនិងស្ថិតក្រោមការការពាររបស់ទ្រង់ដែលត្រូវបានញែកចេញជាបរិសុទ្ធ
ដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គដែលយើងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយការណែនាំរបស់
ទ្រង់យើងនឹងនៅតែមិនអាចមើលឃើញចំពោះស្លាប់និងនរកទាំងនេះជាអត្ថន័យ
នៃការរំដោះចេញពីមារកំណាច។យើងត្រូវតែកត់សម្គាល់ពីរបៀបដែលព្រះអម្ចាស់
ចង់អោយការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវបានដឹកនាំដោយច្បាប់នៃសេចក្តីស្រឡាញ់។
ទ្រង់មិនបង្រៀនថាយើងម្នាក់ៗគួរសុំអ្វីដែលល្អសម្រាប់ខ្លួនយើងដោយមិនគិតពី
អ្នកដទៃទេតែណែនាំយើងឱ្យយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះសុខុមាលភាពរបស់បងប្អូន
យើងដូចជាសម្រាប់ខ្លួនយើង។

IV. ការពារក្នុងការអធិស្ឋាន

នៅចុងបញ្ចប់យើងត្រូវតែប្រយ័ត្នក្នុងការកត់សំគាល់ថាយើងមិនមានបំណងចង់ចង
ភ្ជាប់ព្រះទៅនឹងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយដូចជាយើងត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងការ

អធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់នេះមិនអោយទ្រង់ធ្វើតាមច្បាប់ណាមួយដាក់លក្ខខណ្ឌ
របស់ទ្រង់។មុនពេលធ្វើការអធិស្ឋានសំរាប់ខ្លួនយើងមុនដំបូងយើងត្រូវនិយាយទៅ
ទ្រង់ថាសូមអោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គបានសំរេចតាមរបៀបនេះយើងសូម
ថ្វាយចិត្តយើងទៅព្រះអង្គហើយ។នេះគឺដើម្បីឲ្យចិត្តរបស់យើងបានទប់ស្កាត់ដោយ
ព្រះ ។

ដោយដូចចិត្តរបស់យើងបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់តាម
របៀបនេះប្រសិនបើយើងអនុញ្ញាតឱ្យខ្លួនយើងត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយសេចក្តី
រីករាយនៃភស្តុតាងព្រះនោះយើងនឹងរៀនពីរបៀបតស៊ូក្នុងការអធិស្ឋាននិងរបៀបរង់
ចាំព្រះអម្ចាស់ដោយអត់ធ្មត់ដោយពន្យារពេលការបំពេញនូវការចិត្តរបស់យើង។
បំណងប្រាថ្នាទៅនឹងពេលវេលាដែលបានកំណត់ដោយព្រះទ័យរបស់ព្រះ។ទោះយ៉ាង
ណាយើងក៏នឹងដឹងច្បាស់ដែរថារឿងនេះអាចលេចចេញមកយើងថាទ្រង់តែងតែមាន
វត្តមានហើយទ្រង់នឹងបង្ហាញពេលវេលារបស់ទ្រង់ថាព្រះកាណារបស់ទ្រង់មិនដែល
អត់លីដល់ការអធិស្ឋានរបស់យើងទេ។ហើយប្រសិនបើចុងក្រោយបន្ទាប់ពីការរង់
ចាំជាយូរមកហើយគំនិតរបស់យើងមិនអាចយល់ពីអ្វីដែលជាចំណុចសំខាន់នៃការ
អធិស្ឋានរបស់យើងហើយមិនមានអារម្មណ៍ថាវាជានាំឱ្យមានអ្វីក៏ដោយជំនឿរបស់
យើងនឹងធ្វើឱ្យយើងដឹងច្បាស់ពីអ្វីដែលអារម្មណ៍របស់យើងមិនអាចដឹងថាយើង
បានទទួលអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលចាំបាច់សំរាប់ពួកយើង។តាមរយៈជំនឿបន្ទាប់មកយើង
នឹងមានច្រើនក្រៃលែងនៅក្នុងសេចក្តីត្រូវការនិងការកំសាន្តចិត្តនៅពេលមានទុក្ខព្រួយ
។តាមពិតទោះបីយើងត្រូវទៅដោយគ្មានអ្វីក៏ដោយព្រះនឹងមិនដែលបោះបង់
យើងចោលឡើយព្រោះទ្រង់មិនអាចខកខានទទួលនិងការអត់ធ្មត់របស់អ្នកដែលជា
របស់ទ្រង់។ព្រះនឹងមកជំនួសអ្វីៗទាំងអស់ដ្បិតទ្រង់មានអ្វីៗទាំងអស់ដែលល្អនៅ
ក្នុងអង្គទ្រង់ផ្ទាល់ - ទ្រង់នឹងបង្ហាញយ៉ាងពេញលេញនាពេលអនាគត។

ជំពូកទី ៥

ការប្រសិទ្ធិពរជ័យ

I. ភាពចាំបាច់នៃការប្រសិទ្ធិពរជ័យ

ប្រសិទ្ធិពរត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីអនុវត្តសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ចំពោះព្រះនិងមនុស្ស។ នៅចំពោះព្រះពួកគេអនុវត្តសេចក្តីជំនឿរបស់ យើងដោយពង្រឹងវានៅក្នុងសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ។ គ្យូតព្រះអម្ចាស់ ជ្រាបថាមានប្រយោជន៍ចំពោះភាពល្ងង់ខ្លៅនៃសាច់ឈាមរបស់យើង ដែលទ្រង់គួរតែបង្ហាញអាថ៌កំបាំងដ៏ខ្ពស់និងនៅស្ថានសួគ៌ដល់យើង តាមរយៈភាពជាក់ស្តែងដែលអាចយល់បាន។ នេះមិនមែនចង់បញ្ជាក់ ថាគុណសម្បត្តិបែបនេះគឺមាននៅក្នុងធម្មជាតិនៃអ្វីដែលបានផ្តល់ដល់ យើងនៅក្នុងប្រសិទ្ធិទេ។ ផ្ទុយទៅវិញគឺព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលមានអត្ថន័យដូចនោះ។ ការសន្យាដែលមាននៅក្នុងព្រះបន្ទូល របស់ព្រះអម្ចាស់ដែលបោះត្រាពួកគេដោយមានអត្ថន័យបែបនេះ។ ការ សន្យាដែលមានព្រះបន្ទូលតែងតែកើតមានមុនគេគឺសញ្ញានេះត្រូវបាន បន្ថែមដើម្បីបញ្ជាក់និងផ្សាភ្ជាប់ការសន្យានេះហើយដូចវាដែរដើម្បីធ្វើ ឱ្យយើងក្លាយជាអ្នកធានាព្រោះព្រះអម្ចាស់យល់ឃើញថាវិធីរបស់ទ្រង់ សមនឹងសមត្ថភាពខ្សោយរបស់យើង។ ជំនឿរបស់យើងគឺតូចនិង ខ្សោយដូច្នេះវាត្រូវបាននៅគ្រប់ទិសទីនិងដោយគ្រប់មធ្យោបាយដែល អាចនឹងត្រូវរង្គោះរង្គើរហើយមានបញ្ហានិងបណ្តាលឱ្យដួល។ មុនពេល មនុស្សពិធីប្រសិទ្ធិអនុវត្តសេចក្តីជំនឿរបស់យើងសម្រាប់ជំនឿបន្ទាប់ មកបង្ហាញពីការសារភាពជាសាធារណៈហើយដូច្នេះត្រូវបានជំរុញឱ្យ សរសើរព្រះអម្ចាស់។

II. តើប្រសិទ្ធិពរជាអ្វី

ការប្រសិទ្ធិពរគឺជាសញ្ញាខាងក្រៅដែលព្រះអម្ចាស់ពណ៌នានិងថ្លែងទីបន្ទាល់ចំពោះព្រះទ័យរបស់ព្រះចំពោះយើងដើម្បីគាំទ្រភាពទន់ខ្សោយនៃជំនឿរបស់យើង។ ដើម្បីសង្ខេបឱ្យខ្លីនិងច្បាស់ប្រសិទ្ធិគឺជាការបង្ហាញពីព្រះគុណរបស់ព្រះដែលប្រកាសដោយសញ្ញាខាងក្រៅ។ ព្រះវិហារគ្រីស្ទានប្រើតែប្រសិទ្ធិពីរគឺបុណ្យជ្រមុជទឹកនិងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់។

III. ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក

ព្រះបានប្រទានឱ្យយើងនូវពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកដើម្បីជួយជាដំបូងជំនឿរបស់យើងលើទ្រង់ហើយបន្ទាប់មកការសារភាពពីជំនឿរបស់យើងអោយគេឃើញ។ ជាដំបូងសូមក្រឡេកមើលការសន្យាដែលព្រះវរបិតាមេត្តាករុណាផ្តល់ឲ្យយើងមានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះគ្រីស្ទរបស់ទ្រង់ដូច្នេះពេលយើងស្លៀកពាក់ជាមួយទ្រង់យើងអាចចូលរួមគ្រប់អ្វីៗទាំងអស់ដែលទ្រង់មាន។ ការទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាឱ្យរឿងពីរយ៉ាងគឺការសំអាតយើងបានទទួលតាមរយៈព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការសុគតជំនួសសាច់ឈាមរបស់យើងដែលយើងបានឆ្លងកាត់ការសុគតរបស់ទ្រង់។ ព្រះអម្ចាស់បានបង្គាប់ថាព្រះស្រូវរបស់ទ្រង់គួរតែទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដើម្បីបានការលើកលែងទោសបាប (ម៉ាថាយ ២៨:១៩, កិច្ចការ ២:៣៨) ។

ហើយប៉ុលបង្រៀនថាព្រះគ្រីស្ទសម្រេចបំពេញដោយនឹងព្រះបន្ទូលនៃជីវិតរបស់ទ្រង់ហើយសំអាតដោយទឹក ពួកជំនុំហើយនិងព្រះដូចកូនកំលោះក្រមុំ (អេភេសូរ ៥:២៦) ។

ប៉ុលក៏បានបង្ហាញផងដែរថាយើងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងការសុគត់របស់ព្រះគ្រីស្ទដោយត្រូវបានបញ្ចុះនៅក្នុងការសុគត់របស់ទ្រង់ដោយមានបំណងដើរក្នុងជីវិតថ្មី (រ៉ូម ៦: ៤)

នេះមិនមានន័យថាទឹកគឺជាហេតុការណ៍សំអាតនិងបង្កើតឡើងវិញនោះទេប៉ុន្តែមានតែចំណេះដឹងនៃអំណោយទាំងនេះប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទទួលនៅក្នុងប្រសិទ្ធិពរ។ យើងត្រូវបានគេនិយាយថាទទួលបាននិងទទួលបានត្រឹមត្រូវនូវអ្វីដែលយើងជឿថានឹងត្រូវបានផ្តល់ដោយព្រះអម្ចាស់មិនថាយើងដឹងថាអំណោយទាំងនេះជាលើកដំបូងឬថាគេយើងបានស្គាល់រួចហើយយើងពិតជាត្រូវបានគេជឿជាក់ថាមានវា។ ដូចគ្នានេះដែរបុណ្យជ្រមុជទឹកជួយដល់ការសារភាពរបស់យើងនៅចំពោះមុខពួកជំនុំវាគឺជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលយើងប្រកាសជាសាធារណៈអំពីបំណងរបស់យើងដែលត្រូវបានគេរាប់បញ្ចូលក្នុងចំណោមរាស្ត្រនៃព្រះដើម្បីគោរពនិងបម្រើព្រះក្នុងក្រុមជំនុំតែមួយនិងដូចគ្នាជាមួយអ្នកជឿទាំងអស់។ ដោយសារការតាំងសញ្ញារបស់ព្រះអម្ចាស់ជាមួយយើងត្រូវបានបញ្ជាក់មុនគេហើយទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកយើងក៏ធ្វើពិធីជ្រមុជទឹកអោយកូនៗរបស់យើងដែរព្រោះគេចូលរួមក្នុងសម្ពន្ធមេត្រីដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលព្រះអម្ចាស់សន្យាថាព្រះអង្គនឹងមិនត្រឹមតែជាព្រះរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេគឺថែមទាំងជាព្រះនៃកូនចៅរបស់យើងផងដែរ (លោកុប្បត្តិ ១៧: ៦-៨) ។

IV. ពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់

ការសន្យាអមជាមួយអាថ៌កំបាំងនៃពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់ប្រកាសជា
 ចំហថាហេតុអ្វីបានជាត្រូវបានបង្កើតឡើងហើយមានគោលបំណងអ្វី។
 អាថ៌កំបាំងនេះធានាដល់យើងថារូបកាយរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានផ្តុំ
 លំឱ្យសម្រាប់យើងតាមរបៀបដែលនឹងនៅដដែល។ធានាយើងថាព្រះ
 លោហិតរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហូរសម្រាប់យើងតាមរបៀបដែលជាការ
 សង្គ្រោះរបស់យើងជានិច្ច។និមិត្តរូបនៃអាថ៌កំបាំងនេះគឺជានំប៉័ងនិង
 ស្រាទំពាំងបាយជូរតាមរយៈព្រះអម្ចាស់ជួយយើងឱ្យមានទំនាក់ទំនង
 ពិតនៃរាងកាយនិងលោហិតរបស់ទ្រង់។យើងនិយាយអំពីការរូបរាងគ្នា
 ខាងវិញ្ញាណដែលត្រូវបានប៉ះពាល់ដោយចំណងនៃព្រះវិញ្ញាណ
 បរិសុទ្ធតែមួយហើយដែលគ្មានវិធីណាដែលតម្រូវឱ្យមានវត្តមាននៅ
 ក្នុងសាច់ឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈនំប៉័ងឬឈាមរបស់ទ្រង់តាមរយៈ
 ស្រានោះទេ។គ្យូតតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទដែលបានឡើងនៅស្ថានសួគ៌
 បានបន្សល់ទុកនៅលើផែនដីនេះដែលយើងនៅតែជាអ្នករស់នៅប៉ុន្តែ
 គ្មានចម្ងាយណាមួយអាចរំលាយអំណាចរបស់ទ្រង់បានឡើយដែល
 ទ្រង់ថែរក្សារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ផ្ទាល់។
 ដូច្នេះនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀនយើងនូវការបង្រៀន
 ដែលច្បាស់ដូច្នេះយើងត្រូវតែធានាដោយគ្មានការសង្ស័យថាព្រះគ្រីស្ទ
 ជាមួយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញដល់យើង
 មិនតិចជាងប្រសិនបើទ្រង់ត្រូវបានគេដាក់នៅចំពោះមុខភ្នែករបស់
 យើងនិងប៉ះដោយដៃរបស់យើង។អំណាចនិងប្រសិទ្ធភាពរបស់ព្រះគ្រី
 ស្ទគឺថានៅក្នុងពិធីលៀងព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែនាំឱ្យព្រលឹងយើងនិង
 មានទំនុកចិត្តលើជីវិតអស់កល្បជានិច្ចប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ធ្វើឱ្យ

យើងដឹងច្បាស់ពីភាពសាច់ឈាមមិនពុករលួយរបស់យើងផងដែរ។
ដោយសារសាច់ឈាមយើងបានផ្តល់ជីវិតរួចហើយតាមរយៈសាច់ឈាម
មិនពុករលួយរបស់ទ្រង់ហើយតាមរបៀបខ្លះក៏មានចំណែកនៅក្នុងភាព
អស់កល្បរបស់ទ្រង់ដែរ។នេះជាមូលហេតុដែលរូបកាយនិងឈាមត្រូវ
បានតំណាងឱ្យយើងតាមរយៈនំប៉័ងនិងស្រាទំពាំងបាយជូរដូច្នេះយើង
មិនត្រឹមតែរៀនថាខ្លួនជាប់របស់យើងប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែថែមទាំងជាជីវិត
និងជីវជាតិសម្រាប់យើងទៀតផង។ដូច្នេះនៅពេលដែលយើងឃើញថា
នំប៉័ងដែលបានញែកជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេលនោះយើងគួរ
តែមើលឃើញគំនិតនេះនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង៖ដូចជានំប៉័ងចិញ្ចឹម
និងថែរក្សាជីវិតរបស់រូបកាយយើងដូច្នេះរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជា
អាហារបំប៉ននិងការពារជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់យើង។ហើយនៅពេល
ដែលស្រាទំពាំងបាយជូរត្រូវបានបង្ហាញដល់យើងជានិមិត្តរូបនៃព្រះ
លោហិតទ្រង់យើងត្រូវតែពិចារណាថាដូចគ្នាថាយើងកំពុងទទួលពីព្រះ
លោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរបៀបខាងវិញ្ញាណអត្ថប្រយោជន៍ដូចគ្នា
ដែលនាំមកដល់រាងកាយ។

ដូច្នេះអាថ៌កំបាំងនេះតាមរបៀបដែលបង្រៀនយើងពីសេរីភាពរបស់
ព្រះដល់ចំពោះយើងហើយដាស់តឿនយើងកុំអោយធ្វើការមើលគុណ
ចំពោះភាពសប្បុរសរបស់ព្រះប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញដើម្បីលើកតម្កើងដោយ
ការសរសើរដែលសមរម្យហើយដោយអរព្រះគុណ។នៅចុងបញ្ចប់ការ
ប្រសិទ្ធិពរនេះដាស់តឿនយើងឱ្យចូលរួមជាមួយគ្នានៅក្នុងការរួបរួមគ្នា
ដូចដែលក្នុងនោះសេរីរាងកាយដែលជាប់ទាក់ទងគ្នាគឺមាន
ជាមួយគ្នា។ព្រោះគ្មានការជំរុញខ្លាំងឬមុតស្រួចណាមួយអាចត្រូវបានផ្ត

ល់ឱ្យដើម្បីនិងលើកទឹកចិត្តយើងឱ្យស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកទេតែ
ព្រះគ្រីស្ទដែលបានផ្តល់អង្គទ្រង់សម្រាប់យើងមិនត្រឹមតែប្រទានឲ្យ
យើងដោយគំរូដើម្បីឲ្យយើងក្លាយជាអ្នកចែករំលែកក្នុងក្រុមជំនុំ។

ជំពូកទី ៦

បទបញ្ជានៅក្នុងព្រះវិហារនិងរដ្ឋាភិបាល

I. គ្រូគង្វាលនៃព្រះវិហារនិងសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេ

ដោយសារព្រះអម្ចាស់មានព្រះទ័យថាទាំងព្រះបន្ទូលនិងប្រសិទ្ធិពររបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានចែកចាយតាមរយៈការបំពេញកិច្ចការរបស់មនុស្សវាចាំបាច់ត្រូវមានគ្រូគង្វាលដែលត្រូវបានតែងតាំងនៅក្នុងព្រះវិហារដើម្បីបង្រៀនគោលលទ្ធិបរិសុទ្ធទាំងសាធារណៈនិងឯកជន។ និងគ្រប់គ្រងប្រសិទ្ធិពរនិងដើម្បីផ្តល់នូវគំរូល្អទាំងអស់នៃជីវិតបរិសុទ្ធនិងបរិសុទ្ធ។ អ្នកដែលមើលងាយវិន័យនិងបទបញ្ជានេះមិនត្រឹមតែបង្គាប់កិត្តិយសដល់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេតែដល់ព្រះផង។ អ្នកកាន់សាសនានៅក្នុងស្មារតីពួកគេជក្ខន្ធចេញពីការប្រកបក្នុងក្រុមជំនុំដែលមិនអាចនៅជាមួយគ្នាបានទេបើគ្មានពន្ធុកិច្ច។ អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានបញ្ជាក់គឺថានៅពេលទទួលគ្រូគង្វាលដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់អោយមកអ្នកនោះក៏ទទួលព្រះអង្គដែរ។ ហើយតាមរបៀបនេះដែរគឺជាអ្នកដែលបានបដិសេធនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេបដិសេធន (ម៉ាថាយ ១០:៥០; លូកា ១០:១៦) ។

លើសពីនេះទៀតដើម្បីឱ្យកិច្ចបំរើរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានជំទាស់គ្រូគង្វាលបានទទួលពាក្យបញ្ជាគួរឱ្យចាប់ចិត្តដើម្បីចងក្លាប់ជាមួយការសន្យាថា“អ្វីក៏ដោយដែលអ្នកចងនៅលើផែនដីនឹងត្រូវបានស្រាយនៅស្ថានសួគ៌(ម៉ាថាយ ១៨:១៨)។ ហើយសារីក៏បានប្រកាសពីរបៀបដែលមិនមានការបិទនៅពេលដែលគាត់បង្រៀនថាដំណឹងល្អគឺជា“អំណាចចេស្តានៃព្រះដើម្បីជួយសង្គ្រោះដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាដែលជឿ” (រ៉ូម ១:១៦)។ ហើយគាត់ប្រាប់យើងពីរបៀបដែលការចងត្រូវបានធ្វើនៅពេលគាត់

បង្រៀនថាសាវ័កប្លង់ត្រៀមខ្លួនដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះការមិនស្តាប់បង្គាប់ទាំងអស់(២កូរិនថូស១០:៦)។សេចក្តីសង្ខេបនៃដំណឹងល្អគឺថាយើងជាទាសករនៃអំពើបាបនិងសេចក្តីស្លាប់ដែលយើងត្រូវបានដោះរួចរំដោះដោយការលោះដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវហើយអស់អ្នកដែលមិនទទួលទ្រង់ជាអ្នកប្រោសលោះគឺត្រូវបាននៅក្នុងច្រវាក់នៃការថ្កោលទោសធ្ងន់ធ្ងរជាងនេះ។ចូរយើងចងចាំទោះយ៉ាងណាអំណាចដែលបទគម្ពីរចែងដល់គ្រូគង្វាលគឺមានទាំងស្រុងនៅព្រះបន្ទូលពីព្រោះការពិតគឺថាព្រះគ្រីស្ទមិនបានប្រគល់សិទ្ធិអំណាចនេះដល់មនុស្សទេប៉ុន្តែចំពោះព្រះបន្ទូលដែលទ្រង់បានធ្វើមនុស្សទាំងនេះជាអ្នកបំរើ។

ដូច្នេះទុកអោយអ្នកបំរើព្រះបន្ទូលមានចិត្តក្លាហានធ្វើការទាំងអស់ដោយព្រះបន្ទូលដែលព្រះអង្គបានប្រទានអោយ។សូមឱ្យពួកគេលះបង់អំណាចទាំងអស់ភាពល្បីល្បាញនិងមនុស្សដែលមានឋានៈខ្ពស់នៅលើលោកិយឱ្យបានបន្ទាបខ្លួនឬគោរពអំណាចនៃព្រះបន្ទូលវិញ។តាមរយៈព្រះបន្ទូលនោះអនុញ្ញាតឱ្យពួកគេផ្តល់បញ្ញត្តិព្រះដល់មនុស្សគ្រប់គ្នាចាប់ពីអ្នកធំរហូតដល់អ្នកតូច។អនុញ្ញាតឱ្យពួកគេកសាងក្រុមគ្រួសារក្នុងព្រះគ្រីស្ទឃ្វាលចៀមនិងសម្លាប់សត្វចចកនិងបង្រៀននិងលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកដែលអាចបង្រៀនបាន។សូមអោយពួកគេបានបដិសេដនិងពាក្យបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកដែលបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ប្រសិនបើពួកគេគួរតែងាកចេញពីព្រះបន្ទូលនោះដើម្បីធ្វើតាមភាពល្បីល្បាញនិងការថ្លៃប្រឌិតរបស់ចិត្តរបស់ពួកគេនោះពួកគេនឹងមិនត្រូវបានទទួលការធ្វើជាគ្រូគង្វាលទៀតឡើយ។ ពួកគេគឺជាសត្វចចកដ៏សាហាវដែលនឹងត្រូវដេញចេញ។គ្រូព្រះគ្រីស្ទបានដាក់ឱ្យយើងមិនគួរស្តាប់នរណាម្នាក់លើកលែងតែអ្នកដែលបង្រៀនយើងពីអ្វីដែលពួកគេបានដកស្រង់ចេញពីព្រះបន្ទូលព្រះ។

2. ទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្ស

ប៉ុលបានឲ្យយើងនូវគោលការណ៍ទូទៅនេះសម្រាប់ជីវិតរបស់ក្រុមជំនុំចូរឲ្យអ្វីៗ
 ទាំងអស់ប្រព្រឹត្តទៅដោយរបៀបរៀបរយនិងមានរបៀបរៀបរយ(១កូរិនថូស១៤:
 ៥០)។បន្ទាប់មកយើងមិនត្រូវចាត់ទុកជាទំនៀមទម្លាប់របស់មនុស្សចំពោះការកាត់
 សេចក្តីភាពសុខសាន្តនិងការបង្រួបបង្រួមនិងរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់និងភាពស្មោះត្រង់
 នៅពេលដែលគ្រីស្ទបរិស័ទជួបជុំគ្នា។ពួកគេមានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាទាំងស្រុងជាមួយ
 នឹងវិន័យរបស់សាវ័កដរាបណាពួកគេមិនត្រូវបានគេចាត់ទុកថាចាំបាច់សម្រាប់
 សេចក្តីសង្គ្រោះហើយក៏មិនបានគិតថាចំណែកនៃការថ្វាយបង្គំព្រះហើយក៏មិនមាន
 គោលបំណងគោរពបូជាណាមួយដែរ។ម៉្យាងវិញទៀតយើងត្រូវតែស្វាហាប់នឹងសេ
 ចក្តីសំរេចដែលត្រូវបានចាត់ទុកជាសំខាន់ចំពោះការបម្រើនិងកិត្តិនាមរបស់ព្រះ
 ដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាច្បាប់នៃព្រះវិញ្ញាណដែលអាចត្រូវបានដាក់ក្នុងចិត្ត។
 បទបញ្ញត្តិទាំងនេះមិនត្រឹមតែបំផ្លាញសេរីភាពដែលព្រះគ្រីស្ទបានធានាចំពោះយើង
 ប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែវាបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃជំនឿពិតធ្វើដល់ភាពរុងរឿងរបស់ព្រះដែល
 មានតែទ្រង់ចង់សោយរាជ្យក្នុងចិត្តរបស់យើងតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។សូម
 ឲ្យរឿងនេះបានរឹងមាំហើយតាំងទីលំនៅ៖ តែងអ្នករាល់គ្នាជារបស់ផងព្រះគ្រីស្ទវិញ
 ហើយព្រះគ្រីស្ទ ទ្រង់ជារបស់ព្រះ (១ កូរិនថូស ៣:២៣)។មានពរហើយ អស់អ្នក
 ដែលផ្សះផ្សាគេ ដ្បិតអ្នកទាំងនោះនឹងបានហៅជាកូនរបស់ព្រះ (ម៉ាថាយ ១៥: ៩) ។

3.ការប្រាស្រ័យទាក់ទង

សកម្មភាពដែលអ្នកដែលធ្វើអំពើអសីលធម៌ដោយផិតក្បត់ប្លន់ឃាតករចាប់ជំរិត
 ចាប់ជំរិតចាប់ជំរិតឆ្លើងឆ្លែឈ្លោះប្រកែកគ្នាស្រវឹងជោកជាំរង្វេងស្មារតីប្រសិនបើពួក
 គេមិនព្រមកែខ្លួនបន្ទាប់ពីត្រូវគេព្រមានពីក្រុមអ្នកជឿតាមបទបញ្ជារបស់ព្រះ។នៅ
 ក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងពីពួកជំនុំមិនមានន័យថាបោះពួកគេចូលទៅក្នុងការបំផ្លិច

បំផ្លាញនិងការអស់សង្ឃឹមដែលមិនអាចបំបែកបាននោះទេប៉ុន្តែវាកំពុងថ្កោលទោស ជីវិតនិងអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេហើយកំពុងព្រមានពួកគេថាពួកគេពិតជាងងឹតត្រូវ បានធ្វើឱ្យខូចប្រសិនបើពួកគេមិនផ្លាស់ប្តូរឱ្យប្រសើរឡើង។វិន័យនេះគឺមិនអាចខ្វះ បានក្នុងចំណោមអ្នកជឿទេព្រោះព្រះវិហារគឺជាប្រកាសរបស់ព្រះគ្រីស្ទហើយមិនត្រូវ ធ្វើអោយស្មោកគ្រោកនិងកខ្វក់ដោយសមាជិកខ្ជិលច្រអូសបែបនេះទេដែលធ្វើឱ្យ ប្រមាថដល់ក្បាល។ពួកបរិសុទ្ធមិនត្រូវពុករលួយនិងបង្កអន្តរាយដូចដែលកើតឡើង ដោយការសេពគប់មនុស្សអាក្រក់។ក្រៅពីនេះការដាក់ទណ្ឌកម្មនៃគំនិតអាក្រក់ របស់ពួកគេផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់មនុស្សអាក្រក់ដោយខ្លួនឯងខណៈពេលដែល ការអត់ធ្មត់នឹងបណ្តាលឱ្យពួកគេកាន់តែមានភាពអត់ធ្មត់។នៅក្នុងភាពអាម៉ាស់ ដោយភាពខ្មាស់ពួកគេរៀនកែខ្លួន។ប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់ផ្លាស់ប្តូរកាន់តែប្រសើរ ឡើងនោះព្រះវិហារនឹងទទួលពួកគេយ៉ាងកក់ក្តៅទាំងការរួបរួមគ្នានិងការចែករំលែក សាមគ្គីភាព។ដើម្បីកុំអោយនរណាម្នាក់មើលងាយសេចក្តីជំនុំជំរះរបស់ព្រះវិហារជា ដាច់ខាតហើយក៏មិនព្រងើយកន្តើយនឹងការកាត់ទោសដោយការកាត់ទោសរបស់ អ្នកជឿដែរ(ម៉ាថាយ១៨:១៥-១៨)

វាគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដើម្បីទទួលដល់អ្នកដែលកែលម្អ ផ្លូវរបស់ពួកគេ។

4. អ្នកគ្រប់គ្រងពលរដ្ឋ

ព្រះអម្ចាស់មិនត្រឹមតែបានប្រកាសថាព្រះអង្គយល់ព្រមលើមុខតំណែងជាមន្ត្រីរាជ ការស៊ីវិលនិងជាទីតាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែលើសពីនេះព្រះ អង្គបានផ្តល់ភាពយ៉ាងកក់ក្តៅដល់យើងនិងបានផ្តល់សេចក្តីថ្លៃថ្នូរដល់មន្ត្រីរាជការ ស៊ីវិលជាមួយនឹងការគោរពដ៏ល្អ។ព្រះអម្ចាស់បញ្ជាក់ថាពួកមហាក្សត្រសោយរាជ្យ ហើយពួកមានបណ្តាសក្តិក៏សំរេចសេចក្តីយុត្តិធម៌ ដោយសារអញពួកអ្នកគ្រប់គ្រង

និងពួកមានត្រកូលខ្ពស់ គឺអស់ទាំងចៅហ្វាយដែលនៅផែនដី ក៏គ្រប់គ្រងដោយសារ
អញដែរ(សុភាសិត ៨: ១៥-១៦) ។

នៅក្នុងសៀវភៅទំនុកដំកើង អញបានពោលថា ឯងរាល់គ្នាសុទ្ធតែជាអ្នកមាន
អំណាច ហើយជាកូននៃព្រះដ៏ខ្ពស់បំផុតទាំងអស់គ្នា (ទំនុកដំកើង ៨២: ៦) ។

វាត្រូវបានសរសេរនៅកន្លែងផ្សេងទៀតថាពួកគេចែកចាយយុត្តិធម៌សម្រាប់ព្រះ
ហើយមិនមែនសម្រាប់មនុស្សទេ(ចោទិយកថា១:១៧)។ហើយក្នុងចំណោម
អំណោយទានរបស់ព្រះប៉ូលដកស្រង់ពីអ្នកដែលមានលើសអ្នកដទៃ (រ៉ូម ១២: ៨) ។

ទោះយ៉ាងណានៅក្នុងជំពូកទី១៣នៃសំបុត្រទៅពួករ៉ូមដែលប៉ូលបានពន្យល់ពី
ប្រធានបទនេះកាន់តែយូរដោយបង្រៀនយ៉ាងច្បាស់ថាសិទ្ធិអំណាចរបស់មន្ត្រីរាជ
ការស៊ីវិលគឺមកពីព្រះហើយពួកគេគឺជាដ្ឋមន្ត្រីរបស់ព្រះក្នុងការយល់ព្រមលើអ្នក
ដែលធ្វើល្អនិងដាក់ទោសអ្នកដែលធ្វើអំពើអាក្រក់ (រ៉ូម ១៣: ១-១៧)ដូច្នេះមេដឹកនាំ
និងមេដឹកនាំស៊ីវិលមិនត្រូវភ្លេចថាអ្នកណាដែលពួកគេកំពុងបម្រើនៅពេលពួកគេ
បំពេញមុខងាររបស់ពួកគេហើយមិនត្រូវធ្វើអ្វីដែលមិនសក្តិសមនឹងដ្ឋមន្ត្រីនិងអនុ
សេនីយរបស់ព្រះឡើយ។ការយកចិត្តទុកដាក់ចំបងរបស់ពួកគេគឺរក្សាទម្រង់នៃ
ជំនឿធារណៈឱ្យបានត្រឹមត្រូវដើម្បីដឹកនាំជីវិតរបស់ប្រជាជនដោយច្បាប់ល្អនិង
ដើម្បីទទួលបានសុខុមាលភាពនិងភាពស្ងប់ស្ងាត់នៃមុខវិជ្ជារបស់ពួកគេទាំងនៅក្នុង
សាធារណៈនិងឯកជន។អ្វីៗទាំងអស់នេះអាចទទួលបានតែតាមរយៈរឿងពីរយ៉ាង
ដែលហោរាបានណែនាំថាសំខាន់បំផុតគឺយុត្តិធម៌និងការកាត់ទោស (យេរេមា ២២:
៣)។

យុត្តិធម៌កំពុងការពារជនស្លូតត្រង់និងគាំទ្រពួកគេស្វែងរកពួកគេហើយកំណត់ឱ្យ
ពួកគេដោយឥតគិតថ្លៃ។ការជំនុំជំរះកំពុងប្រឆាំងនឹងសមត្ថភាពរបស់មនុស្ស
អាក្រក់ការប្រើអំពើហឹង្សានិងការដាក់ទណ្ឌកម្ម។ម៉្យាងវិញទៀតកាតព្វកិច្ចនៃប្រធាន
បទគឺមិនត្រឹមតែគោរពនិងគោរពអ្នកដែលនៅលើពួកគេដោយការអធិស្ឋានសរសើរ

ពួកគេចំពោះព្រះអម្ចាស់ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនិងភាពរុងរឿងការចុះ
 ចូលដោយស្ម័គ្រចិត្តចំពោះសិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេគោរពច្បាប់និងរដ្ឋធម្មនុញ្ញ
 របស់ពួកគេនិងមិនឱ្យបដិសេធការចោទប្រកាន់ដែលពួកគេបានដាក់លើពួកគេពន្ធ
 អត្រានិងសេវាកម្មដល់សហគមន៍ការរក្សានិងអ្វីគ្រប់យ៉ាងស្រដៀងគ្នា។ យើងមិន
 ត្រឹមតែគោរពប្រតិបត្តិចំពោះមន្ត្រីរាជការស៊ីវិលដែលអនុវត្តសិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួន
 ទាំងស្របច្បាប់និងបំពេញភារកិច្ចរបស់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះទេប៉ុន្តែយើងក៏ត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់
 នូវអ្នកដែលជិះជាន់រំលោភអំណាចរបស់គេរហូតដល់យើងបានរួចផុតពីនឹមរបស់
 ពួកគេដោយច្បាប់និងបទបញ្ជាស្របច្បាប់។ ដូចជាព្រះអង្គម្ចាស់គឺជាសក្ខីភាពមួយ
 អំពីភាពល្អដែលមានបំណងជួយសង្គ្រោះមនុស្សដូច្នេះព្រះអង្គម្ចាស់ឃើញការ
 អាក្រក់គឺជាគ្រោះកាចមួយពីព្រះដែលបានដាក់ទណ្ឌកម្មអំពើបាបរបស់វាស្រ្ត។
 ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយជាទូទៅវាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាមានភាពប្រាកដប្រជា
 សិទ្ធិអំណាចត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះអង្គផ្ទាល់ហើយយើងមិនអាចប្រឆាំងនឹងពួក
 គេដោយមិនអាចប្រឆាំងនឹងភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះបានឡើយ។ ទោះយ៉ាងណានៅ
 ពេលដែលនរណាម្នាក់និយាយអំពីការគោរពប្រតិបត្តិដែលធ្វើឡើងដោយអាជ្ញាធរ
 រំពឹងតែត្រូវបានគេរំពឹងថានឹងត្រូវបានអនុវត្ត។ ការគោរពប្រតិបត្តិបែបនេះមិនត្រូវ
 ទាញយើងចេញពីការស្តាប់បង្គាប់របស់ព្រះដែលដាក់ច្បាប់ណាដែលត្រឹមត្រូវនោះ
 ទេដែលសេចក្តីបង្គាប់ទាំងអស់របស់ស្តេចត្រូវតែផ្តល់ឱ្យ។ ព្រះអម្ចាស់ជាស្តេចលើ
 អស់ទាំងស្តេចហើយមនុស្សគ្រប់គ្នាត្រូវស្តាប់ព្រះអង្គតែព្រះអង្គមួយអង្គគត់ដែល
 ព្រះអង្គបានមានបន្ទូលដែលជាកន្លែងដ៏ពិសិដ្ឋបំផុត។ គឺនៅក្នុងព្រះជាម្ចាស់ហើយ
 នៅក្នុងអង្គទ្រង់តែមួយដែលយើងត្រូវចុះចូលនឹងមនុស្សដែលបានដាក់លើយើង។
 ហើយប្រសិនបើមនុស្សទាំងនេះបញ្ជាឱ្យយើងធ្វើអ្វីមួយប្រឆាំងនឹងព្រះអម្ចាស់យើង
 មិនត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះអ្វីដែលពួកគេនិយាយនោះទេប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញត្រូវ
 អនុវត្តតាមបទគម្ពីរនេះថា 'ត្រូវស្តាប់បង្គាប់ព្រះច្រើនជាងមនុស្ស' (កិច្ចការ ៤:១៩)

1 (the end) coram Deo

